

မင်းမြတ်သူရ

စတုမန် လင်းယုန်

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်မြောက်စွန်းရှိ ရဝမ်လူမျိုးများ
နေထိုင်သောအရပ်၌ ရိုးရာပွဲတစ်ခု ဖြစ်သော လနတ်သမီးခေါ်ပွဲကို ကျင်းပနေလေ၏
။

လနတ်သမီးခေါ်ပွဲသည် အပျို လူပျိုများ၏ ပျော်ရွှင်ရာဖြစ်သဖြင့်
ရဝမ်လူငယ်တို့သည် တပျော်တပါး ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲလေ့ရှိ၏ ။

နတ်ဆရာသည် အရက်သောက်ရင်း အပျို လူပျိုများ စုံလင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့်
လနတ်သမီး အတွက် လိုအပ်သော အဆောင်အယောင်များကို ပြုလုပ်ပြီး
အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍

“ ဆောင်းဦးရာသီကို ရောက်နေပါပြီ လနတ်သမီး၊ အချိန်အခါ
မဟုတ်ဘဲ လနတ်သမီးကို ပင့်ဖိတ်သည့်အတွက် ရွှေစိတ်တော် မညိုညင်ပါနဲ့၊ အသင်
နတ်သမီးရဲ့ မိဘများကို သိမ်းထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်မျိုးတို့ထံသို့ ကြွမြန်းခဲ့ပါ၊ ရွာမှ
လူကြီးမိဘများ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ လနတ်သမီးကို ပင့်ဖိတ်ပါသည်။ အပျို၊
လူပျိုများ၏ ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် ဤလမ်းမှ အရောက်ကြွမြန်းခဲ့ပါ လနတ်သမီး” ဟု
ပင့်ဖိတ်ရလေ၏ ။

လနတ်သမီး ပင့်ဖိတ်ပွဲကို လသာသော ညများတွင် တောင်ထဲ၌
ကျင်းပလေ့ရှိ၏ ။

လနတ်သမီးပင့်ဖိတ်ရာတွင် ရွာထဲ၌ ပင့်ဖိတ်ခြင်းမပြုရချေ။ ရွာထဲ၌
ပြုလုပ်လျှင် ခွေးဟောင်မှာ စိုးရခြင်းနှင့် အိမ်တံခါးများ အသံမြည်မှာ
စိုးရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏ ။

လနတ်သမီးပူဇော်ပွဲကို မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး လသာသော ညများ၌ ကျင်းပလေ့ရှိကြ၏။ လနတ်သမီးပူဇော်ပွဲ မပြုလုပ်မီ အရက်၊ ခေါင်ရည်နှင့် အစားအစာများကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရ၏။

အနီးအနားရွာများမှ အပျို လူပျိုများကိုလည်း ကြိုတင် ဖိတ်ကြားရ၏။ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော အပျို လူပျိုတို့သည် မိမိတို့ တစ်နိုင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူဆောင်လာရ၏။

လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲသည် အပျို၊ လူပျိုတို့၏ ဆုံစည်းရာဖြစ်သဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ကြ၏။

ယနေ့ည လနတ်သမီးပင့်ပွဲ ပြုလုပ်မည့် တောင်ယာမှာ ရွာထဲရှိ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သော ကျင်ထန်၏ တောင်ယာ၌ ဖြစ်၏။

ကျင်ထန်သည် စီးပွားရေးတောင့်တင်းပြီး စားဝတ်နေရေး ပြေလည်သူဖြစ်သဖြင့် တောင်ယာ၌ အစားအသောက်ကို အလျှံပယ် ပြုလုပ်ထား၏။

ယနေ့ည ကျင်ထန်တို့တောင်ယာ၌ ပြုလုပ်မည့် လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲသို့ အနီးအနားရွာများမှ လူပျို၊ ကာလာသားများပင် လာရောက်ကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝါးကျည်တောက် အတွင်းရှိ ကြေးပြားများ၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသဖြင့် အပျို လူပျိုများသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လနတ်သမီးကြွလာပြီဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

ပြီးနောက် လနတ်သမီးထံသို့ နှလုံးသားရေးရာများကို မေးမြန်းရန် အလှအယက် တိုးဝှေ့ ကြလေ၏။ လနတ်သမီးသည် လူငယ်များ၏ မေးခွန်းကို ကြေးပြားများ လှုပ်ခါ၍ ဟောကိန်းထုတ်၏။

အပျို၊ လူပျိုတို့သည် လနတ်သမီး၏ ဟောကိန်းများကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်ရင်း ခေါင်ရည်၊ အရက်ကို သောက်ကြ၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို

ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်၍ နောက်ပြောင်ကြ၏။ ။ ရင်ခုန်ကြည်နူးကြ၏။ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးမြှားတစ်စင်းသည် လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲလာပြီး ယာတဲ၏ အမိုး၌ စွဲလောင် လေ၏။ ။

လနတ်သမီးပင်ဆောင်နေသူများသည် ယာထဲအမိုး၌ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးကို ကြည့်၍ ရွာသားတစ်ယောက်က

“ မီး . . . မီးလောင်နေပြီ၊ လနတ်သမီးကို အမြန် ပြန်ပို့ကြပါ” ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ။

လနတ်သမီးပင့်ပွဲတွင် ထိုသို့ မှားယွင်းမှု ဖြစ်ပါက ကျေးရွာ မီးလောင်ခြင်း၊ ကပ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားခြင်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ဟု အယူရှိကြ၏။ ။

ထိုစဉ် လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရာသို့ မီးမြှားများ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ကျရောက် လာ၏။ ။ မီးမြှားများကို ကြည့်၍ ကာလသားများသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားပြီး အထိတ်အလန့် ဖြင့်

“ ရန်သူ . . . ရန်သူ ရွာထဲကို ပြေးပြီး အကြောင်းကြားကြ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်လေ၏။ ။

ရွာသားတစ်ဦးသည် ရွာရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေ၏။ ။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အရှေ့ သို့ ဓာရှည်ကိုင်လူနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ အော်ဟစ်၍ လဲပြိုကျသွား၏။ ။

ရန်သူများ ပစ်ခတ်လိုက်သော မီးမြှားများကြောင့် ယာတဲတစ်ခုလုံး မီးများလောင်ကျွမ်းကာ လနတ်သမီးခေါ်ပွဲ ပျက်လေ၏။ ။

ရန်သူများသည် လနတ်သမီးခေါ်ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အပျို၊ လူပျိုများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လေ၏။ ။ မိန်းမပျိုများသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်၍ ပြေးလွှားရန် ကြိုးပမ်း၏။ ။

သို့သော် ရက်စက်သော ရန်သူများ၏ ဓားအောက်တွင်
အသက်ပျောက်ရှာ၏ ။ သတ္တိရှိသော လူပျိုကာလာသားများသည် ခါးကြားမှ
ဆောင်ဓားကို ထုတ်၍ ခုခံကာကွယ်ကြ၏ ။

သို့သော် ရန်သူများသည် ကျွမ်းကျင်သော ဓားသမားများ ဖြစ်သဖြင့်
ကာလာသားများ မခုခံ နိုင်ချေ။

ရန်သူများ၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ကွက်များအကြားတွင်
အသက်ပျောက် ရရှာ၏ ။

ကာလာသားတစ်ဦးသည် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ရန်သူများကို ဓားဖြင့်
ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏ ။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရင်းမှာပင် ရန်သူပစ်လိုက်သော လှံချက်ရင်ဝသို့
စွဲထင်၍ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ၏ ။ မိန်းမပျိုများသည် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့်
မီးပုံကြီးကို ပတ်၍ ပြေးလွှား၏ ။

ထိုသို့ ပြေးလွှားရင်း ခြေခေါက်လဲသဖြင့် ရန်သူက အပေါ်မှ အုပ်မိုးကာ
ဓားဖြင့် ထိုးစိုက် ချလိုက်၏ ။

ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိသော
အေးစက်စက် မျက်နှာဖြစ်၏ ။

ထိုသူသည် လက်ပိုက်၍ ကြည့်ရှုရင်း စားပွဲခုံတစ်လုံးနောက်တွင်
ပုန်းအောင်းနေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်တွေ့သွား၏ ။

ရန်သူခေါင်းဆောင်သည် မိန်းမပျိုကို ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

ထို့နောက် မိန်းမပျိုပုန်းအောင်းနေသော နေရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း
တိုးကပ်သွား၏ ။ မိန်းမပျိုသည် ကြောက်လွန်း၍

“ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ ” ဟု
အော်ဟစ်တောင်းပန်လေ၏ ။

မိန်းမပျို မည်သို့ပင် တောင်းပန်စေကာမူ သွေးဆာနေသော
ရန်သူခေါင်းဆောင်သည် စားပွဲ ခုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မိန်းမပျိုကို သတ်ဖြတ်ရန်
ဓားကို ကိုင်မြှောက်လိုက်၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူပျိုကာလသားတစ်ဦးက ရန်သူခေါင်းဆောင်ကို
ဝင်ခုတ်၍

“ ကော့ဂျာ . . . ပြေး ပြေး . . . ” ဟု အော်ဟစ်လေ၏ ။

ကော့ဂျာ ဆိုသော မိန်းမပျိုသည် စားပွဲခုံအောက်မှ ကမန်းကတန်း
ထွက်လိုက်ပြီး အသက်လု၍ ပြေးလေ၏ ။

ရန်သူခေါင်းဆောင်သည် သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးပမ်းသော
လူပျိုကာလသားကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ
ကာလသားလူငယ်သည် လည်ပင်းကို လက်နှင့်ဖိ၍ လဲကျသွားလေ၏ ။

ကော့ဂျာ ဆိုသော မိန်းကလေးမှာမူ ရွာဆီသို့ အသက်လု၍ ပြေးလွှားရာ
လွတ်မြောက်သွား၏ ။

ထိုနေ့ည လနတ်သမီးပင့်ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာသော လူပျို၊
အပျိုများအားလုံး ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခံရ၏ ။

ရန်သူများသည် နတ်ဆရာကိုပင် ဖမ်းဆီး၍ ခေါင်းဖြတ်သတ်လိုက်ကြ၏
။ ရန်သူ တစ်ဦးသည် နတ်ဆရာ၏ သွေးသံရဲရဲခေါင်းပြတ်ကြီးကို ဆံပင်မှ
ကိုင်ဆွဲထား၏ ။

ရန်သူများသည် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပွဲပြီးဆုံးသွားသဖြင့်
ခေါင်းဆောင်၏ အနီးသို့ ဝိုင်းရံ လိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်ရန် အမိန့်ကို စောင့်နေလေ၏ ။

ရန်သူခေါင်းဆောင်က ဓားပေါ်ရှိ သွေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ချလိုက်ပြီး

“ ဒီလောက်ဆိုရင် ဒူဝါဒူလိန်တန် မှတ်လောက်သားလောက်ရှိသွားပြီ။

ငါတို့ သွားကြမယ်”

ဟု ပြောပြီး ယာခင်းထဲမှ ဦးဆောင်ထွက်သွားလေ၏ ။

ရန်သူများသည် ခေါင်းဆောင်အနောက်မှ လျှင်မြန်စွာ

လိုက်ပါသွားလေ၏ ။

ထို့နောက် ၎င်းတို့ အားလုံး အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်

ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏ ။

ရန်သူများသည် ဒူဝါဒူလိန်တန်၏ ကမ္ဘာ့ရန်သူ ဖြစ်သော ဒူဝါတူးထန်း၏

လက်အောက်ခံလူများ ဖြစ်ကြ၏ ။

မြန်မာပြည်မြောက်စွန်းဒေသတွင် ဒူဝါများ၏ ရန်ငြိုးရန်စကြီးစွာ

တိုက်ခိုက်သော တိုက်ပွဲပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ဖူးလေ၏ ။

အုပ်ချုပ်သူ ဒူဝါများ၏ အားပြိုင်မှုကြောင့် ကျေးရွာသားများ ခမြာ

ဓားစားခံ ဖြစ်ရရှာ၏ ။

မြန်မာပြည် မြောက်စွန်းရှိ မြင့်မားသော တောင်ကြီးပေါ်တွင်
လူငယ်တစ်ဦးသည် ခြေပစ် လက်ပစ် လဲလျောင်းနေပြီး မိုးကောင်းကင်သို့
မော့ကြည့်ကာ အတွေးနယ်ခဲ့၍ နေလေ၏။

ရာသီဥတုကောင်းမွန်သဖြင့် မိုးကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး
ကြည်လင်ဝင်းပနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်၏ မျက်လုံးထဲသို့ အစာရှာနေသော
လင်းယုန်တစ်ကောင် ဝင်ရောက်လာ၏။

လင်းယုန်ငှက်သည် တောင်ပုံနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကား၍
လေဟုန်စီးနေလေ၏။

လူငယ်သည် လေဟုန်စီးနေသော လင်းယုန်ကို အားကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“လင်းယုန်ငှက်ကြီးရယ် မင်းဘဝက အားကျစရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ်ရဲ့ တောင်ပုံပြန့်ကျက်နိုင်သလောက် ကမ္ဘာလောကကြီးအနှံ့
သွားလာနိုင်တယ်နော်၊ မင်းဟာ တိရစ္ဆာန်ပေမဲ့ လွတ်လပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ငါ့ထက်
အများကြီး သာလွန်းပါတယ်”

ဟု တွေးတောလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် လင်းယုန်ငှက်ကြီးသည် မြေပေါ်တွင် အစာကို တွေ့ဟန်ဖြင့်
ထိုးစိုက်၍ ဆင်းလာ၏။

လူငယ်သည် လင်းယုန်ငှက်ကြီး မြင်ကွင်းရှေ့မှ ပျောက်သွားသဖြင့်

ထထိုင်ပြီး ရှာဖွေကြည့် ရှု၏။

သို့သော် လင်းယုန်ငှက်ကြီးကို ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေမတွေ့တော့ချေ။
ထို့ကြောင့် လူငယ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်၏ အနောက်မှ မုတ်ဆိတ်မွှေးပါးသိုင်းမွှေးများ
ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦး
ရောက်ရှိလာပြီး

“ လင်းယုန်ငှက်ကို ရှာနေတာလား၊ မရှာနဲ့တော့၊ တောင်စောင်းမှရှိတဲ့
သူ့ရဲ့ အသိုက်ထဲ ဝင်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ လင်းယုန်ငှက်က သူ့ရဲ့ မိသားစု ရှိတယ်ပေါ့နော်၊ သူ့ဘဝက
အားကျစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ
တောင်ပံဖြန့်ကျက်နိုင်သလောက်လည်း လှည့်လည်နိုင်တယ်၊ နွေးထွေးတဲ့
မိသားစုလည်း ရှိတယ်၊ သူဟာ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်ပေမဲ့ ကျုပ်ထက်
အများကြီးသာလွန်တယ်”

ဟု ဆွေးမြေ့ညွှကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊
ပါးသိုင်းမွှေးများရှိသော လူကြီးသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ အင်ခွန်နော်၊ မင်းကို စိတ်အားသတ္တိတွေ ရှိအောင်
ငါလေ့ကျင့်ပေးထားတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လောကကြီးကို အားလျှော့တဲ့
စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးဖွားထားရတာ လဲ၊ လူတစ်ယောက်မှာ အရေးကြီးဆုံးခွန်အားက
ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကွ၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိရင် အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်တယ်၊
မင်းဘဝမှာ အရေးကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်း ဒီလို စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့
နေရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်က လက်သီးဆုပ်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်မပျော့ညံ့ပါဘူးဗျာ၊ လင်းယုန်ငှက်ကြီးဟာ ကောင်းကင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တောင်ပံခတ်နေတာ မြင်တော့ ကျုပ်ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားနေလို့ပါ။ ကျုပ် လူမှန်းသိစ အရွယ်ကတည်းက ဒီတောင်ကြီးပေါ်မှာပဲ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ လူတွေနဲ့လည်း ရောရောနှောနှော ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲလို့ တွေးကြည့်ဖူးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လူကြီးက လူငယ်အနီးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ဒါဟာ ဓမ္မတာပါပဲ အင်ခွန်နော်၊ လူဟာ ကိုယ့်မှာ မရှိတဲ့ အရာကို တမ်းတတက်တယ်။ လိုချင်တောင့်တတယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းကို မရတဲ့လူဟာ လွတ်လပ်ခြင်းကို လိုချင်တယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းကို ရတဲ့လူကလည်း ချုပ်ချယ်ခြင်းကို လိုချင်တယ်။ အမြဲတမ်း အနှိမ့်ခံနေတဲ့ လူကလည်း သူတစ်ပါးကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်ချင်တယ်။ အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်နေတဲ့ လူကလည်း တစ်ခါတလေတော့ သူတစ်ပါးကို နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က အမြဲတမ်း တောင်ကြီးပေါ်မှာ အထီးကျန်နေရလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နဲ့ လူတွေကြားမှာ နေထိုင်ချင်တဲ့ဘဝကို တမ်းတတာ အပြစ်မဟုတ်ဘူးပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီးက အင်ခွန်နော် ဆိုသော လူငယ်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ မင်းရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းဘဝဟာ လူသာမန်တွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ လုံးဝ မမေ့ပါနဲ့။ ကဲ . . . လူဟာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကြုံရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ အမေးကြောင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်

ကြည့်၍

“စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကြုံရင် အလေးဂရုမပြုရဘူး၊ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်၊ စိတ်မပြောင်း အလဲဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရပါမယ်၊ တကယ်တော့ မဖြစ်သေးတဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေကို ကြိုတင် တွေးတောနေတာ အဆိုးဝါးဆုံးပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပြီ၊ စိတ်မပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် မင်းကို ငါ ကူညီရမယ်၊ မင်းဟာ လင်းယုန်ငှက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာတွေကို ကြံဖန်စဉ်းစားဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မင်းကို လင်းယုန်ငှက် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကို ငါ ပြောပြမယ်၊ အနောက်တိုင်းမှာ လင်းယုန်ငှက်ကို မိုးကောင်းကင်ရဲ့ ဘုရင်သို့ သတ်မှတ်ကြတယ်၊ မိုးကြိုးနဲ့ မုန်တိုင်းကို ဆောင်ကြဉ်းနိုင်သူ၊ နေကို မျက်စိမမှိတ်ဘဲ ကြည်ရှုနိုင်တဲ့ နေငှက်လို့လည်း ယူဆကြတယ်၊ လင်းယုန်ငှက်ဟာ အိုမင်းခြင်း မရှိဘဲ ပြန်လည်နုပျိုနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ လင်းယုန်ငှက်ဟာ အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့အခါ နေနဲ့အနီးဆုံးကို ပျံသန်းပြီး အတောင်ကို မီးစွဲလောင်ရင် ပင်လယ်ထဲမှာ မီးငြိမ်းသတ်လို့ ရတယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိတယ်၊ လင်းယုန်ငှက်ဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး အတောင်တွေ အသစ်ပြန်ပေါက်ပြီး နုပျိုသွားတယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိကြတယ်၊ လင်းယုန်ငှက်ရဲ့ အသိုက်ကို လုယက်မျက်ဆီးတဲ့လူဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လင်းယုန်ငှက်ရဲ့ ဥဟာ မှော်တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ လင်းယုန်ငှက် ဥကို လူနှစ်ယောက်ခွဲစားရင်း မှော်အောင်တယ်လို့

ဆိုကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် လူကြီးထံမှ သိရသော ထူးဆန်းသော ဗဟုသုတများကြောင့် ရင်ထဲရှိ အလိုမကျမှုများ ပြေပျောက်သွားလေ၏။

အင်ခွန်နော် တောင်ဆိတ်ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေဘူးမှ ရေဘူးကို တစ်ငုံသောက် လိုက်ပြီး

“လင်းယုန်ငှက်ဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“လင်းယုန်ကျောက်ဟာ မှော်တန်ခိုးရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ဆောင်ထားရင် ကောင်းမြတ်တဲ့ ကံကြမ္မာတွေ ကိုယ့်ဆီကို ရောက်လာမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အနောက်တိုင်းက လောကီပညာရှင်တွေဟာ လင်းယုန်ကျောက်ကို အိတ်ကလေးနဲ့ထည့်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲ ထားတက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က စိတ်အားကြွဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပ လာပြီး

“ကျုပ်လည်း လင်းယုန်ကျောက်ကို လိုချင်လိုက်တာ။ လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရင် ကျုပ်ဆီကို ကောင်းမြတ်တဲ့ကံကြမ္မာတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“လောကီပညာ အယူအဆတွေကို စိတ်ဝင်စားတာ မတားဆီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမှာ မွေးရာပါ တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ လူမှာ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို နှိုးဆွပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာလို့

ဟောပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆီမှာရှိတဲ့ မမြင်ရတဲ့ စိတ်တန်ခိုးစွမ်းအင်ကို ထုတ်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ပိုင်တန်ခိုးစွမ်းအင်ဟာ စိတ်အချရဆုံးပါ။ အဆောင်ယတြတွေ အစွမ်းပြ တယ်ဆိုတာ အကန့်အသတ်ရှိတယ်”

ဟု မှာကြားလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအင်တွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်းယုန်ကျောက်တုံးကိုတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော အိမ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေ၏ ။ အင်ခွန်နော်သည် အိမ်မက်ထဲတွင် မြင့်မားသော တောင်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်နေ၏ ။

တောင်ကြီးသည် မြင့်မားမက်စောက်လွန်းသဖြင့် ကျားကုတ် ကျားခဲ တက်ရလေ၏ ။ တစ်ချီတွင် ခြေချော်သွားသဖြင့် ချောက်ကြီးထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေရာ အင်ခွန်နော်၏ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကမန်းကတန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ချွေးများ ရေချိုးထားသကဲ့သို့ စီးကျနေ၏ ။ သူသည် တရွေ့ရွေ့တက်သွားရာ တောင်ကြီး၏ ထိပ်သို့ ရောက်သွားလေ၏ ။

တောင်ထိပ်တွင် သေးငယ်သော လိုဏ်ခေါင်းလေးတစ်ခုတွေ့ရပြီး

လိုက်ခေါင်းထဲတွင် တွေ့ ရသော သတ္တဝါငယ်လေးများကြောင့်
လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ထိုသတ္တဝါငယ်လေးများသည် ငယ်ရွယ်သော
လင်းယုန်ငှက်ပေါက်စလေးများ ဖြစ်၏။ အင်ခွန်နော်သည်
လင်းယုန်ငှက်ဖောက်ကလေးများကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်၍ မွေ့နောက်ရှာဖွေရင်း
မထင်မှတ်ဘဲ အညိုရောင် ကျောက်တုံးလေးကို တွေ့ရှိသောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ လင်းယုန်ကျောက်ကို ရပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှ လွန်စွာကြီးမားသော
လင်းယုန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် တောင်ပံကို တဖျက်ဖျက်ခတ်၍
ထွက်လာလေ၏။

လင်းယုန်ငှက်ကြီးသည် ကြီးမားလွန်းသဖြင့် အင်ခွန်နော်သည်
အလွန်ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

လင်းယုန်ငှက်ကြီးသည် သူ၏ အသိုက်ကို ရန်ပြုမည်အထင်ဖြင့်
ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကို ပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပျံသန်းလာပြီး အင်ခွန်နော်၏
မျက်နှာကို ထိုးဆိတ်လိုက်၏။

အင်ခွန်လိုက်သည် လင်းယုန်ငှက်ကြီးကို ခုခံလိုက်ရာ သူ၏ လက်ထဲရှိ
လင်းယုန်ကျောက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးအစပ်သို့ လိမ့်ကျသွား၏။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကို ဆုံးရှုံးမှာစိုးသဖြင့်
ခုန်ဆွဲလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့
အရှိန်လွန်၍ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။
အင်ခွန်နော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးများ စိုရွဲနေ၏။

သူသည် လင်းယုန်ကျောက်ကို စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် အိမ်မက်ထဲတွင်
မြင်မက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အင်ခွန်နော်သည် ဆက်လက်၍ မအိပ်စက်နိုင်တော့သဖြင့်
လိုဏ်ဂူထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် လမင်းကြီးကို ကြည့်၍ အိမ်မက်ထဲတွင် မြင်မက်သော
လင်းယုန်ကျောက် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။

မနေ့က တွေ့ခဲ့သော လင်းယုန်ငှက်သည် မိမိတို့၏
အနီးဆုံးတောင်ထွတ်ပေါ်သို့ ဝဲပျံဆင်း သက်သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်
လင်းယုန်ငှက်သိုက်သည် မိမိတို့နှင့် အနီးဆုံးမှာ ရှိနေနိုင်၏။

သူတို့နေထိုင်သော အရပ်၌ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အရာများ
ရှားပါးဆေးမြစ်များ၊ သစ်ဥ သစ်ဖုများရှိသဖြင့် မြေပြန့်မှ လူများ လာရောက်၍
အရူးအမူး ရှာဖွေကြ၏။

ထိုသူများအတွက် ရှားပါးသည်ဆိုသော ဂျင်ဆင်းဆေးမြစ်၊ မချစ်ဥ၊
ကတိုဥ၊ ကတိုးမွှေး၊ ပျားရည်၊ သစ်မွှေး တို့သည် ဤဒေသတွင် အလွန်ပေါများသော
အရာများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြေပြန့်ကလူများ ရှားပါးသည်ဟုဆိုသော
ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများကို စိတ်မဝင် စားဘဲ လင်းယုန်ကျောက်ကိုသာ
စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

လင်းယုန်ကျောက်သည် မှော်တန်ခိုးစွမ်းအားရှိသဖြင့် ရင်ဘတ်တွင်
ချိတ်ဆွဲထားလျှင် ကံကောင်းစေသည် ဆို၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မိမိ၏ များပြားလှသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို

ပြုလုပ်အပြီး အားလပ်ချိန်တွင် လင်းယုန်ကျောက်ကို မရ ရအောင် ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိပ်စက်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်၍ သမာဓိရရန် အားထုတ်လေ၏။

သူ ဆရာကြီးသည် သမာဓိရရန် လေ့ကျင့်ခန်း အမျိုးမျိုးကို သင်ကြားပေးဖူး၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းများအနက် အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ကြည့်ရသော လေ့ကျင့်ခန်း၊ သစ်သားတုံးများကို လေထဲတွင် မြှောက်၍ ဆော့ကစားရသော လေ့ကျင့်ခန်း၊ သစ်သီးအစေ့များကို ရာထောင်ချီ၍ လေ့ကျင့်ခန်းများအထိ ပါရှိ၏။

ထို့ပြင် များပြားလှသော စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ရသေး၏။

၎င်းတို့အနက် အင်ခွန်နော် နှစ်သက်သော လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုမှာ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို ကြောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ရသော လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်၏။

ထိုလေ့ကျင့်ခန်းမပြုလုပ်မီ ကြောင်တစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို နေ့ပေါင်းများစွာ လေ့လာရ၏။ ကြောင်၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ သွားပုံလာပုံ တို့ကို သေချာစွာ လေ့လာပြီးသောအခါ ကြောင် တစ်ကောင်၏ ပြေလျော့လျော့ နေထိုင်ပုံကို သတိပြုမိ၏။

ထို့နောက် ကြောင်၏ နားနေပုံအတိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြေလျော့၍ နားနေရ၏။ သူ၏ ဆရာလူကြီးက ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကို သင်ကြားပေးရင်း

“ ဒီနည်းဟာ ငါတို့ တိဘက်တွေရဲ့ နည်းကွ၊ လူဟာ ပြေလျော့ပြီး

နေထိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ လူဟာ တောင့်တောင့်မာမာကြီး နေထိုင်ရင် အကြောတွေ အားလုံး တင်းမာနေလိမ့်မယ်၊ လူတစ်ယောက်အတွက် တင်းမာမှုတွေဟာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အန္တရာယ် ပဲကွ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ တောင့်တင်းမှုတွေ ဖြစ်လာပြီးဆိုရင် စိုးရိမ်သောကတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာတက်တယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တောင့်တင်းမှုတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် သမာဓိအလုပ်ကို လုပ်ပြီဆိုရင်တောင် အခက်အခဲ ဖြစ်တက်တယ်၊ ဒါကြောင့် တရားခမ္မရာဇေယျ ယောဂီဟာ တရားလေ့ကျင့်ခန်းတွေ မလုပ်မီ စိတ်ပြောလျှော့တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို ဦးစွာ လုပ်သင့်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ စိတ်ပြောလျှော့ဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ယောဂီတွေပဲ လုပ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လို စွန့်စားခန်းတွေ ဖွင့်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေ လုပ်စရာ လိုလို့လားဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်၏ အမေးကြောင့် လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ငါတို့ တိဘက်တွေအတွက် စိတ်ပြောလျှော့မှုတွေဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်၊ လူသား တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်ခန္ဓာ တင်းမာမှု မရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ စစ်သားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်ဝှေ့သမားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ၊ တေးဂီတ ဆိုသူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျော့ပျောင်းမှု ရှိတဲ့လူဟာ တင်းမာမှု ရှိတဲ့လူထက် အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်နဲ့ ပိုမိုနီးကပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ပြောလျှော့မှုဟာ အလွန်အရေးပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ စိတ်ပြောလျှော့သော လေ့ကျင့်ခန်းများစွာကို လေ့ကျင့်ရ၏ ။

သူ၏ ဆရာသည် တိဘက်လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဆရာသည် မိမိကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးခဲ့သည် ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာကို မိဘအရင်းအခြာကဲ့သို့ မိမိချစ်ခင်၏။ ဆရာသည် မိမိ၏ ဘဝနောက် ကြောင်းများကို မေးမြန်းသည့်အခါတိုင်း သက်ပြင်းချ၍

“ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ဝမ်းနည်းဆရာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ကြေကွဲစရာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ပျော်ရွှင်လှိုက်မောရမဲ့ အချိန်အခါတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘာဝ လောကကြီးက ဘဝမှာ ရသစုံလင်အောင် ပြုလုပ်ပေးထားတယ်ကွ ၊ ဒီသဘောတရားကို နားလည်ထားရမယ်၊ ဒါကြောင့် လူဟာ လွမ်းစရာရှိရင် လွမ်းလိုက်၊ ပျော်စရာရှိရင် ပျော်လိုက်၊ စွန့်စားခန်းဖွင့်ချင်တဲ့ အခါ ဖွင့်လိုက်၊ အဲဒါ လောကရဲ့ သဘာဝ ပဲကွ၊ ဒီသဘောတရားတွေကို သေသေချာချာ နားလည် သဘောပေါက်အောင်လုပ်၊ နေရမဲ့ဘဝလေးမှာ စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်၊ အခုအချိန်မတိုင်သေး ဘူးကွာ၊ အချိန်ကျရင်တော့ မင်းဘဝနောက်ကြောင်းကို ငါ အစအဆုံး ပြောပြပါမယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် မိမိ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို အချိန်မတန်သေး၍ မသိရသေးဟု ဆိုသော်လည်း သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

လူကြီးက ဘဝနောက်ကြောင်းကို သေချာစွာ ရှင်းလင်းမပြသော်လည်း အရိပ်အမြွပ်မျှ ပြောပြခဲ့၏။

“ မင်းဘဝမှာ သူများတွေလို ပေါ့တီးပေါ့ဆ နေထိုင်လို့ မရဘူး၊ မင်းရဲ့အနာဂတ်မှာ စွန့်စားခန်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ အန္တရာယ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျားကုပ် ကျားခဲ လေ့ကျင့်ပြီး လောကဓံကို ကြံကြံခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ဆရာ၏ အမိန့်အတိုင်း သင်ကြားသမျှကို ပင်ပင်ပန်းပန်း သင်ယူခဲ့ လေ၏။

သူ၏ ဆရာသည် အဘယ်ကြောင့် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော မြန်မာပြည်မြောက် ပိုင်းဒေသတွင် တစ်ကိုယ်တည်း လာရောက်နေထိုင်သည် မသိ။

လူကြီးသည် တောင်ပေါ်သို့ တစ်ခါတစ်ရံလာရောက်သော မုဆိုးများမှလွဲ၍ သူတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံလေ့မရှိချေ။

မုဆိုးများသည် လူကြီးထံသို့ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိ၏။

မုဆိုးများသည် လူကြီးထံသို့ ရှားပါးဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို လက်နက်ခဲယမ်း၊ အဝတ်အထည် စသည့် အသုံးအဆောင်များနှင့် လာရောက်လဲလှယ်ကြ၏။

လူကြီးသည် လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်နှင့်ပါ ပြည့်ဝသော လူထူးလူဆန်းကြီး ဖြစ်၏။

လူကြီး၏ ဘဝအကြောင်းကို အင်ခွန်နော် မေးမြန်းသည့်အခါတိုင်း သက်ပြင်းချ၍

“ငါ့ဘဝမှာ မထူးဆန်းပါဘူးကွာ၊ ငါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှာဖွေခြင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန် လွန်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားက နှင်းဖုံးတောင်တန်းပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာဖွေနေခဲ့ပြန်ပြီ”

ဟု ပဟေဠိဆန်သော စကားကို ပြောလေ့ရှိ၏။

လူကြီးသည် နှင်းဖုံးတောင်တန်းများကြားတွင် နေ့စဉ် လှည့်လည်ပြီး ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများကို ရှာဖွေနေလေ့ရှိ၏။

ပြီးနောက် နေ့စဉ်ရှာဖွေရရှိသော မချစ်ဥ၊ ဂျစ်ဆင်ဆေးမြစ်၊

ကတိုးဥများကို လိုက်ကုထံသို့ သိမ်းဆည်းပြီး

“ ငါ ရှာနေတဲ့ပစ္စည်းကို ဒီနေ့လည်း မတွေ့ပြန်ဘူးကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လူကြီးသည် နှင်းဖုံးတောင်တန်းများကြားတွင် မည်သည့် အရာကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ရှာဖွေ နေသည် မသိချေ။

လူကြီးသည် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော နှင်းမုန်တိုင်းကြားမှာပင် ရှာဖွေနေတက်၏ ။

လူကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အင်ခွန်နော်ကို ထားခဲ့ပြီး တစ်လကျော်မျှ လှည့်လည်နေ တက်၏ ။

အင်ခွန်နော် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ လူကြီးသည် နှင်းဖုံးတောင်တန်းများကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေကြောင်း ရိပ်စားမိခဲ့၏ ။

ဤတောင်တန်းပေါ်၌ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်လူသားတစ်ယောက်မျှ လူကြီးကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိချေ။

အင်ခွန်နော်သည် နှင်းဖုံးတောင်တန်းပေါ်တွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သော လူကြီးအား စိုးရိမ် သောကမရှိချေ။

တစ်ခါက လူကြီးသည် မြွေကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏ ။ အင်ခွန်နော်က လူကြီးကို စိုးရိမ်တကြီး ပြုစုရန် ပြင်၏ ။

လူကြီးက လက်ကာပြု၍

“ နှင်းတောင်ပေါ်မှာနေပြီး မြွေကိုက်ခံရသော ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဟောဒီက မရှောရွက်တွေ ဝါးစားလာခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါက ဆေးမြစ်ရလိုဇောနဲ့ မြွေရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြားကို နှိုက်တာ ကိုးကွာ၊ မြွေဟာ ငါ့ကို ကိုက်တဲ့အတွက် သူလည်း လူဆိပ်တက်တာ ပြန်ပြီးခံရတာ ပဲ၊ ဒီတော့ မြွေကိုလည်း

ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောဖူးသည်။

သူ၏ ဆရာလူကြီးသည် လက်ရံရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံသော လူကြီးဖြစ်၏ ။

လူကြီးသည် အင်ခွန်နော်အား အတွေးအခေါ်ပညာရပ်ကို သင်ပြပေးသလို ကိုယ်ခံပညာကိုလည်း သင်ပြပေး၏ ။

လူကြီးသင်ကြားပေးသောကြောင့် အင်ခွန်နော်သည် ဓားခုတ်အတက်၊ ကျွမ်းဘားအတက်၊ လေးပစ်အတက်တို့ကို ကျွမ်းကျင်၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ ကိုယ်ခံပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်ကြောင်း မမျှော်လင့်ဘဲ သိရခဲ့၏ ။

လူကြီးထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိသော မုဆိုးများအနက် ရှမ်းမုဆိုးကြီးတစ်ခုသည် ကိုယ်ခံ ပညာကျွမ်းကျင်၏ ။ သူသည် ယခင်က ရှမ်းစော်ဘွားသားများကို ကိုယ်ခံပညာသင်ပေးခဲ့သည် ဆို၏ ။

ထိုရှမ်းမုဆိုးကြီးသည် လူကြီးကို ပညာစမ်းရန် စိတ်ခေါ်၏ ။ ထိုအခါ လူကြီးက တုတ်ရှည် တစ်ချောင်းကို ရှမ်းမုဆိုးကြီး အားပေး၍ ပညာစမ်းရန် သဘောတူလိုက်၏ ။

ရှမ်းမုဆိုးကြီးသည် လူကြီးအား တုတ်ရှည်ဖြင့် တရစပ်ရိုက်၏ ။ လူကြီးက ရှမ်းမုဆိုးကြီး ရိုက်သမျှကို ရှောင်တိမ်း၍ တစ်ချက်တည်းသာ ပြန်လည်ရိုက်နှက်၏ ။

ရှမ်းမုဆိုးကြီးသည် လူကြီး၏ တုတ်ချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့် မြေပေါ်သို့ ထုတ်လွတ်ကျ သွား၏ ။ ရှမ်းမုဆိုးကြီးသည် အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ အံ့ဩစရာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ သိပ်အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်၊

ကျုပ်တစ်သက်မှာ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ ကျုပ်ကို အနိုင်ယူတဲ့လူ မရှိသေးဘူး”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ထိုအခါမှပင် ဆရာ၏ ကိုယ်ခံပညာစွမ်းကို ရိပ်စားမိခဲ့၏။

လူကြီးသည် ငယ်စဉ်ကပင် အင်ခွန်နော်အား ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်၍ သက်လုံကောင်းရန် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့၏။ ကိုယ်ခံပညာ သင်ယူနိုင်မည့်အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် အင်ခွန်နော်အား ခေါ်၍ လူကြီးက

“ မင်းကို မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုယ်ခံပညာသင်ပေးမယ်၊ ဒါကြောင့် ပညာသင်ကြားတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ရဲ့စည်းကမ်းကို အရင်ဆုံး ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒီပညာတွေကို သင်ကြားတဲ့အချိန်မှာ ပင်ပန်း ဆင်းရဲမှုတွေ ကြုံတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ် တွေကို မင်းရင်ဆိုင်ရမယ်၊ လက်မြောက် အရှုံးပေးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ပညာမသင်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ပညာက ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူချွန်လူကောင်းတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သားလို ဖြစ်နေပေမဲ့ ပညာနဲ့ ပတ်သက် လာရင်တော့ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တရုတ်စကားပုံ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဆရာက တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်တယ်၊ တပည့်က ကိုင်တိုင်ဝင်လာခဲ့ရမယ်တဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာသည် သူ၏ စကားအတိုင်းပင် ပညာရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ စည်းကမ်းကြီးစွာ ထား၍ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့၏။

အင်ခွန်နော်သည် သမာဓိရရန် ကြိုးပမ်းရင်း စိတ်က အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြေးလွှား နေသဖြင့် လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်နေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲ၍ အိပ်စက်လိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အင်ခွန်နော်သည် အိပ်ရာမှထ၍
လူကြီးစားသောက်ရန် ဆေးမြစ်ဆေးဥများကို ပါးပါးလှီး၍ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်လေ၏။

မိမိအတွက် ထမင်းတစ်အိုးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်ကို ပြုလုပ်၏။

လူကြီး၏ ဆန်ပြုတ်သည် အလွန်ဆေးဖက်ဝင်သည်ဆိုသော်လည်း
အရသာခါးလွန်းသဖြင့် အင်ခွန်နော် မသောက်နိုင်ချေ။

လူကြီးသည် အိပ်ရာနိုးလာသောအခါ အင်ခွန်နော် ပြုတ်ပေးသော
ဆန်ပြုတ်ကို မြိန်ရည် ယှက်ရည် သောက်၏။

ပြီးနောက် လူကြီးက

“ ဒီတစ်ခါ ဆေးမြစ်ရှာသွားရင်း တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်၊ လိုဏ်ဂူမှာ
မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်တဲ့အခါ ငါ သင်ထားပေးတာတွေကို သေသေချာချာ
လေ့လာပါ။ အချိန်ရရင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာကို သွားပြီး တရားကျင့်ပါ။
တရားကျင့်တဲ့အခါ မျက်စိကကြည့်၊ နားက နားထောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ
ဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ မင်းရဲ့စိတ်က ဘာမှ ဝင်ပြီး စဉ်းစားတွေးတော စရာ မလိုပါဘူး၊
အားလုံးကို သဘာဝ အတိုင်းထားကြည့်ပါ။ ရေပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ သစ်ရွက်ကလေး
တွေကို ကြည့်၊ စမ်းရေစီးသံကို နားထောင်၊ နှင်းပွင့်ကလေးတွေကို ကြည့်၊
လေတိုက်ခတ်သံတွေကို နားထောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့စိတ်က ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့၊
အရာအားလုံးကို သဘာဝ အတိုင်းထားပါ။ တကယ်တော့ သဘာဝ ဆိုတာ
အကြီးမားဆုံး စွမ်းအင်ကြီးတစ်ခုဆိုတာ ရိပ်မိအောင် ကြိုးစား”

ဟု မှာကြားလေ၏။

လူကြီး၏ သင်ကြားမှုများသည် အလွန်နက်ရှိုက်လှသဖြင့်
အင်ခွန်နော်သည် ရိပ်စားမိရန် ကြိုးစားရလေ၏။

အင်ခွန်နော်က လူကြီးကို ကြည့်၍

“ ကိုယ်ခံပညာကိုရော လေ့ကျင့်ရမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ လေ့ကျင့်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့်ရင် အရေးအကြီးဆုံး
နှလုံးသွင်းရမဲ့ အချက်ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်ခံပညာဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့
တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံကာကွယ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ကလည်း ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာပဲ။ ဒီလို နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ဒါကို
နားလည်ရင်တော့ မင်းဟာ ထိပ်တန်းပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးလေး ပြောတဲ့ စကားဟာ ဒီနေ့ အထူးအဆန်းတွေ ချည်းပါလား၊
ကိုယ်ခံပညာဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ပြီး သူတစ်ပါးကို
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တဲ့ ပညာဆိုတာ လူတိုင်း သိနေနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ လူတိုင်း သိနေနိုင်တယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ သိတာကွ၊ တကယ်တော့
အတွင်းထဲအထိ ရောက်အောင် ကြိုးစားရမှာ၊ မင်းရဲ့ ရင်ထဲက သေသေချာချာ
လက်ခံလိုက်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ အရာအားလုံးအတွက် တံခါးပွင့်သွားပြီးလို့ မှတ်ယူ
လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူကြီး၏ စကားသည် လေးနက်လွန်းသဖြင့် အင်ခွန်နော်
နားလည်းခြင်း မရှိပြန်ပေ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီးမရှိတော့သောအခါ လိုဏ်ဂူထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနောက် စမ်းချောင်းအနီးသို့ သွား၍ စိတ်တည်ငြိမ်စေသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်လေ၏။ သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ သူ၏ စိတ်သည် မတည်ငြိမ်သေးဘဲ ရှိနေလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲသဖြင့် ရပ်နားလိုက်ပြီး စိတ်မတည်ငြိမ် သောကြောင့် စဉ်းစားလေ၏။

“ ငါ ဘာလို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာ လဲ”

ထိုစဉ် သူ၏ အာရုံထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုအရာသည် လင်းယုန်ကျောက် ဖြစ်၏။ သူသည် လင်းယုန်ကျောက်နှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

ထူးခြားဆန်းကျယ်၍ မှော်အောင်သည် ဆိုသော လင်းယုန်ကျောက်ကို ရှာဖွေနေမိ၏။ လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်သည် သူ၏ အနီးတွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အင်ခွန်နော်သည် အာရုံစူးစိုက်မရသဖြင့် လင်းယုန်ငှက်ကို ကြည့်ရန် တောင်စောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ သူ၏ မျက်လုံးသည် မိုးကောင်းကင်သို့သာ ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုနေ့တွင် နေ့လယ်စာကိုပင် မစားဖြစ်ဘဲ လင်းယုန်ငှက်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းသောအခါ လေဟုန်စီး၍ လာသော လင်းယုန်ငှက်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ လင်းယုန်ငှက်သည် ကောင်းကင်တွင် တစ်ခေါက်ပျံဝဲပြီးမှ တောင်ကြီးရှိရာသို့ ပျံဝဲလာ၏။

လင်းယုန်ငှက်သည် အသိုက်ရှိရာသို့ ဆင်းလာသဖြင့် အင်ခွန်နော်သည် တောင်စောင်းမှ ပြုတ်ကျလုနီးနီးတိုးကပ်၍ အသိုက်ရှိရာသို့ ကြည့်ရှုလေ၏။

သို့သော် လင်းယုန်ငှက် ဝဲပျံသော နေရာသို့ တောင်စွယ်တောင်တန်းများက တားဆီး ထားသဖြင့် မမြင်ရေတော့ချေ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်ကို တစ်နေကုန် စောင့်ကြည့်ပြီးကာမှ မတွေ့ ရသဖြင့် စိတ်လျှော့လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း လင်းယုန်ငှက်ကို စောင့်ကြို၍ ကြည့်ရှုရန် ကြိုးစားပြန်၏။

သို့သော် မနေ့ကကဲ့သို့ လင်းယုန်ငှက်အသိုက်ကို မှန်းဆ၍ မရချေ။ သူသည် တတိယနေ့ တွင် လင်းယုန်ငှက်ကို စောင့်ကြည့်ရန် အကြံတစ်ခုရ၏။

ထိုအကြံမှာ လင်းယုန်ငှက် ရောက်မလာမီ တောင်စွယ်ကြီးပေါ်သို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေရန် ဖြစ်၏။ သူ၏ အကြံကောင်းမွန်သော်လည်း ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးထွက်နေသော ကျောက်စွက် ကြီးပေါ်သို့ တက်ရန် မလွယ်ကူချေ။

အင်ခွန်နော်သည် လိုဏ်ဂူသို့ ပြန်ပြီး ကြိုးယူကာ ကျောက်စွယ်ကြီးပေါ်သို့ ကျောက်တုံး လေးပေါ်သို့ ပစ်တင်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

သို့သော် ကြိုးကို အကြိမ်ကြိမ် ပစ်သော်လည်း ကျောက်တုံးလေး၌ မချိတ်မိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လင်းယုန်ငှက် ပျံဝဲရောက်ရှိလာ၍ ထိုနေ့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရ၏။

အင်ခွန်နော်သည် နေ့စဉ် ရက်ဆက် ကျောက်စွန်းကို ကြိုးဖြင့် ချိတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အောင်မြင်မှု မရချေ။

ထို့ကြောင့် ကျောက်စွန်းကို ကြိုးဖြင့် ပစ်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ
ဝါးပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်၍ ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ တင်ရန် ကြိုးစား၏။

ဝါးပင်ကို ကျောက်စွန်း၌ တင်ပြီးသောအခါ ဝါးတန်းပေါ်မှ လျှောက်၍
ကျောက်စွန်းသို့ လျှောက်ရန် ကြိုးစား၏။

သူသည် ကျွမ်းဘားပညာ သင်ယူစဉ်က ကြိုးတန်းပေါ်တွင်
လမ်းလျှောက်သော အတက်ကို သင်ကြားခဲ့သဖြင့် ကျောက်စွန်းပေါ်သို့
အန္တရာယ်မရှိဘဲ ရောက်သွားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ကျောက်စွန်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် လင်းယုန်ငှက်
အသိုက်သို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ လင်းယုန်ငှက်သည် ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲလာပြီး
အသိုက်ရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းလာ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍
လင်းယုန်ငှက်ကို မျက်တောင် မခတ်တန်း စိုက်ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်ရှိရာသို့ မှန်းဆနိုင်လေ၏။

လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်သည် တောင်၏ အလယ်ခန့်တွင်
တည်ရှိကြောင်း မှတ်သားမိ လေ၏။ အင်ခွန်နော်သည် အသိုက်ရှိရာသို့ စိတ်မှန်းဖြင့်
သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။

သူသည် အသိုက်နေရာကို သိရသဖြင့် ကျောက်စွန်းမှ
ဝါးလုံးတန်းလမ်းလျှောက်၍ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ဝါးလုံးတန်းကို လမ်းလျှောက်၍
ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ ကူးသန်းလေ၏။

ထို့နောက် ကျောက်စွန်း၌ သံငုတ်များကို ရိုက်၍

တောင်တက်သမားကဲ့သို့ ကြိုးများကို ချည်နှောင်လေ၏ ။

ပြီးနောက် တောင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသွားလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ငှက် မရှိသည့်အချိန်ကို မှန်းဆပြီး အသိုက်ရှိရာသို့ ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏ ။

ကျောက်စွန်းပေါ်တွင် ရှိသော ကြိုးအခွေမကုန်မီ လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်ကို ရောက်ရှိရန် အရေးကြီး၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ချောက်ကမ်းပါးကြီး အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏ ။

အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ရှိ ချောင်းကလေးကို ကြိုးမျှင်လေးသဖွယ် မြင်တွေ့ရ၏ ။

ချောက်ကမ်းပါးအောက်ရှိ ရှုခင်းသည် အသည်းထတ်ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် အောက်သို့ ငုံ့မကြည့်ဘဲ နားခို၍ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလေ၏ ။

သူသည် ကျောက်ခွက်များ၊ လိုဏ်ခေါင်းများကိုလည်း သေချာစွာ ကြည့်လေ၏ ။ အင်ခွန်နော်သည် ကြိုးများကုန်သွားသဖြင့် အလွန် စိတ်ပျက်သွားလေ၏ ။

သူ၏ ကြိုးခွေသည် ပေ ၃၀၀ ကျော် ရှည်လျား၏ ။ ယခု ပေ ၃၀၀ ကျော်အောက်သို့ ဆင်း လာသည်အထိ လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်ကို မတွေ့ရချေ။

သူသည် အပေါ်သို့ တစ်ကြိမ် ပြန်တက်၍ ကြိုးများကို ဆက်ရမည့်အရေးကို တွေး၍ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွား၏ ။

သို့သော် ဆရာဖြစ်သူက ဇွဲရှိရန် အကြိမ်ကြိမ် သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် စိတ်မပျက်ဘဲ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏ ။

တောင်၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မောလွန်း၍
ကြောက်စွန်းတစ်ခုတွင် နားခိုနေမိ၏ ။

ထိုသို့ နားခိုရင်း ကျောက်စွန်းအတွင်းရှိ အမှောင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသော
အသံကို ကြားရ၏ ။ ထိုအသံကြောင့် အင်ခွန်နော်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
အတွင်းထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လေ၏ ။

သူ၏ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရသွားသောအခါ
လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်ကို တွေ့ရ၏ ။ အင်ခွန်နော်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ
ငှက်သိုက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာ သွား၏ ။

လင်းယုန်ငှက်၏ အသိုက်သည် လိုဏ်ခေါင်း၏ အတွင်း၌ ရှိသဖြင့်
ကျော်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏ ။ အင်ခွန်နော်သည်
လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ တိုး၍ ဝင်လိုက်၏ ။

လိုဏ်ခေါင်းပေါက်တွင် ဖုံးလွှမ်းနေသော အမှိုက်များကို
ဖယ်ရှားလိုက်ရာ ငှက်သိုက်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရ၏ ။

ငှက်သိုက်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခွက်ထဲတွင် တည်ရှိနေ၏ ။
ငှက်သိုက်ထဲတွင် ငယ်ရွယ်သော လင်းယုန်ငှက်ကလေးသုံးကောင်ကို တွေ့ရှိလေ၏ ။

လင်းယုန်ငှက်ကလေးများသည် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးများနှင့်
အင်ခွန်နော်ကို ကြည့်ရှု နေ၏ ။

လင်းယုန်ငှက်၏ နှုတ်သီးများသည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက
ကောက်ကွေးခြင်း မရှိကြောင်း သတိပြုမိ၏ ။ အင်ခွန်နော်သည် ငှက်သိုက်အနီးသို့
တိုးကပ်၍ လင်းယုန်ကျောက်ကို ရှာလေ၏ ။

သူသည် လင်းယုန်ငှက်ကလေးများကြားတွင် လက်ဖြင့် နှိုက်၍
လင်းယုန်ကျောက်ကို ရှာဖွေလေ၏ ။

သို့သော် လင်းယုန်ကျော်ကို မတွေ့ဘဲ ငှက်ကလေးတစ်ယောက်၏
ထိုးဆိတ်မကိုသာ ခံရ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကို မတွေ့သဖြင့်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပြီး လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ထိုင်နေမိ၏။

သူ၏ လက်ကို လင်းယုန်ငှက်ကလေး ကိုက်ခဲမိသောကြောင့် သွေးများ
တစက်စက် ကျနေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် သူ၏ ဆရာ ပြောပြခဲ့သော
လင်းယုန်ကျောက်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောနေမိ၏။

လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရှိရန် အလွန်လဲယဉ်းသည်ဟု ဆို၏။
အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန် ငှက်ကလေးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်
လင်းယုန်ငှက်သည် ကျောက်တုံးများကြားသို့ ခြေဖြင့် ယက်ထုတ်နေကြသည်ကို
တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လင်ယုန်ငယ်၏ ခြေထောက်မှ အညိုရောင်
ကျောက်တုံးကလေးတစ်တုံး ပေါ်ထွက်လာ၏။

လင်းယုန်ကျောက်သည် ထိုကျောက်တုံးကလေးများကြားတွင်
တိမ်မြုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကလေးကို
ကိုယ်တွယ်ကြည့်လိုက်ရာ အေးစက်သော အထိအတွေ့ကို လေ၏။

လင်းယုန်ကျောက်သည် အခြားသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများနှင့်
ကွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိချေ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရှိသောအခါ အသိုက်ထဲသို့
ဝမ်းသာအားရ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရှိသဖြင့် ကောင်းမွန်သော ကံကြမ္မာများ
မိမိထံသို့ ရောက်ရှိတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေမိ၏။

လင်းယုန်ကျောက်သည် မှော်တန်းခိုးစွမ်းအင်ရှိသည်ဟု ဆရာဖြစ်သူက
ပြောပြခဲ့ဖူး၏။ ယခု လင်းယုန်ကျောက် အစွမ်းထက်မထက် ကိုယ်တိုင်
စမ်းသပ်ရပေတော့မည်။

အင်ခွန်နော်သည် တောင်ပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ
ပြန်လည်တက်ရောက်ရသော်လည်း လင်းယုန် ကျောက်ကို ရရှိသဖြင့် မောပန်းသည်
မထင်ချေ။

သူသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တောင်ကမ်းပါးတွင်
ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲ၍ လင်းယုန်ကျောက်ကို အားပါးတရ ကြည့်၏။

လင်းယုန်ကျောက်သည် အခြားသော ကျောက်တုံးကျောက်များနှင့်
ပြင်ပပုံသဏ္ဍာန်အရ မည်သို့မျှ ကွဲပြားမှု မရှိချေ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကို ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့ ကလေးထဲသို့
ထည့်၍ လည်ပင်း၌ သားရေကြိုးနှင့် ဆွဲထားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက် ကို ကြည့်၍

“ မှော်တန်းခိုးရုံတဲ ကျောက်တုံးကို ငါ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပြီးပြီ၊
ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ ကံကြမ္မာတွေ ငါ့ဆီကို ရောက်တော့မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကို လည်ပင်း၌
ဆွဲထားသည့်အချိန်မှစ၍ ခွန်အား သတ္တိများ ဝင်ရောက်လာသည့်နှယ် ခံစားရ၏။

သူသည် လင်းယုန်ကျောက်ကိုသာ နေ့စဉ် ကြည့်ရှုနေသဖြင့်
စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့် ကိုယ်ခံပညာရပ်များကို လေ့ကျင့်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကလေးများကို တရွရွ ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း

“ လင်းယုန်ကျောက်ကလေးကိုရလို့ ကံကောင်း မကောင်းတော့ မသိဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ့ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ မလုပ်ဖြစ်လို့ ဦးလေးပြန်လာရင် အဆူခံရတော့မယ်”

ဟု တွေးတောမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် လင်းယုန်ကျောက်ကလေးကို မေ့ထားရန် ကြိုးစားရန် သမာဓိရရန် လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်နေ၏။

သို့သော် သမာဓိရရန် အခက်အခဲတွေ့နေသဖြင့် သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းများကို လေ့ကျင့်ပြန်၏။

အင်ခွန်နောင်သည် သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းပြန်သော်လည်း ပညာရပ်၌ အာရုံမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ လင်းယုန်ကျောက် ရရှိသည့်အချိန်မှစ၍ မိမိစိတ်များ ထိန်းချုပ်မရအောင် ပြန်နဲ့နေကြောင်း တွေးမိ၏။

အင်ခွန်နော်သည် စိတ်မပြောင်းအလဲဖြစ်စေရန် စမ်းရေထဲသို့ ဆင်း၍ သိုင်းလေ့ကျင့် လေ၏။

အတန်ကြာအောင် သိုင်းလေ့ကျင့်ပြီးနောက် စမ်းချောင်းကလေး၌ ရေကူး၍ နေမိ၏။ အင်ခွန်နော်သည် ရေကူးရင်း စမ်းချောင်းကလေး၏ အဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စမ်းချောင်း၏ အဆုံးတွင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ ကာဆီးထားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ရေကူးရင်း အေးမြလာသဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တွယ်ကပ်၍ တက်လိုက်၏။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ အောက်သို့ပဲ့ကျလာသဖြင့်

ခြေချော်ကျလုမတက် ဖြစ်သွား၏။

အင်ခွန်နော်သည် ပဲ့ကျလာသော ကျောက်တုံးအောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရောင် ဝင်းလက်နေသော အရာကို မြင်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

သူသည် အရောင်ဝင်းလက်နေသော အရာကို လက်ဖြင့် နှိုက်လိုက်သောအခါ ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ပြား ဖြစ်နေ၏။

ဤမျှ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းပါးသော အရပ်ရှိ ကျောက်တုံးများအောက်တွင် အဘယ်ကြောင့် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ရောက်ရှိနေသနည်း။

ရွှေဒင်္ဂါး၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဒေါင်းတံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသဖြင့် မြန်မာဘုရင် လက်ထပ်က ရွှေဒင်္ဂါးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ကျောက်တုံးအောက်သို့ ဓားဖြင့် ကော်လိုက်သောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ထပ်မံတွေ့ရှိရသဖြင့် ကျောက်တုံးများကို ဓားဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ဖယ်ရှားလေ၏။

ထိုသို့ ဖယ်သွားသောအခါ စဉ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိုးငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိုးထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပြည့်လျှံအောင် ထည့်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ထားသော အိုးကို ယူဆောင်လိုက်ရင်း လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လင်းယုန်ကျောက်ကို သတိရ၏။

လင်းယုန်ကျောက်ကို ဆောင်ထားလျှင် ကောင်းသော ကံကြမ္မာများ ရောက်ရှိလာနိုင်သည် ဆို၏။ ယခု ရွှေဒင်္ဂါးအိုးကောက်ရခြင်းသည် လင်းယုန်ကျောက်၏ အစွမ်းပေလော။ တိုက်ဆိုင်မှု ပေလော မသိချေ။

အင်ခွန်နော်သည် ရွှေဒင်္ဂါးကို လိုက်ဂူသို့ သယ်သွားပြီး ထိုရွှေဒင်္ဂါးကို သူ၏ ဆရာလူကြီးအား ပြသရန် ကြံစည်ထား၏။

အင်ခွန်နော်သည် မြို့ပြတွင် နေထိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် ရွှေဒင်္ဂါးများကို တက်မက်ခြင်း မရှိချေ။ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွင် နေထိုင်သူအတွက် ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ပြားထက် ဓားတစ်လက်က ပိုတန်ဖိုးရှိ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးအိုး ရရှိပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

လူကြီးသည် အင်ခွန်နော်၏ အမှုအရာကို ကြည့်၍

“ မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရင်ကနဲ့ မတူဘူး၊

အရောင်ပြောင်းလဲနေတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကလည်း နည်းနည်း ပြောင်းလဲနေတယ်၊ တည်ငြိမ်မှု မရှိဘူး၊ မင်းဟာ ငါ မရှိတုန်း ထူးခြားတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ရခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ ငါ့အထင်တော့ လင်းယုန်ကျောက်ကို မင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေတွေ့မြင် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဦးလေက တော်တော် အကင်းပါးတာပဲနော်၊ ဦးလေးကို ဘယ်ကိစ္စမှ ထိန်ငှက်ထားလို့ မရပါလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရောင် ပြောင်းလဲမှု ရှိနေတယ်ကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က လင်းယုန်ကျောက် အကြောင်းကို ငါ ပြောပြတော့ မင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီကတည်းက လင်းယုန်ကျောက်ကို မင်း ရအောင် ရှာဖွေမယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ် ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အကျူးရင်ဘတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖောင်းကြွနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် လည်ပင်းမှာ လင်းယုန်ကျောက်ကို ဆွဲထားတယ် ဆိုတာလည်း သိလိုက်ရတယ်၊ လင်းယုန်ကျောက်ဟာ

မှော်တန်ခိုးရှိတယ်ဆိုပြီး အနောက်တိုင်း လောကီပညာရှင် တွေ
အတော်လိုချင်ကြတယ်။ အင်္ဂလန်မှာနေတဲ့ လူတွေဟာ ကံမကောင်း
မကြောင်းမလှဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့ရင် ဗေဒင်ဆရာဆီက လင်းယုန်ကျောက်ကို
ငှားရမ်းပြီး ခဏဆောင်ထားလေ့ရှိတယ်။ လင်းယုန်ကျောက်ဟာ အကျိုးပေးတဲ့လူကို
အတော့်ကို အကျိုးပေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ လင်းယုန်ကျောက်ရဲ့ အစွမ်းလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုလားတော့ မသိဘူး၊
ကျုပ်ဘဝမှာ အလွန် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်”

ဟု အစချီကာ ကျောက်တုံးများအောက်မှ ရရှိခဲ့သော

ဒေါင်းဒင်္ဂါးများအကြောင်းကို ပြောပြ လေ၏ ။ လူကြီးက ဒေါင်းဒင်္ဂါးများကို ကြည့်၍

“ ဘုန်းဘောင်ခေတ် ရွှေဒင်္ဂါးတွေပဲ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ
လူသူ အရောက် အပေါက်နည်းတဲ့ မြန်မာပြည် မြောက်စွန်းက လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲကို
ဘယ်လို ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ တွေးရခက်တယ်။ ငါ့ အထင်ပြောရရင်တော့ ဒီ
ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ နယ်စပ်ဒေသက ဓားပြတွေ လာပြီး မြှုပ်နှံထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အင်ခွန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ နယ်စပ်ဒေသက ဓားပြတွေက တိုင်းရင်းသားတွေကို
အလွန်ဒုက္ခပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်းဘောင်ခေတ် လောက်တုန်းက ဓားပြတွေ
ရှိနိုင်ပါ့မလား”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ရှိနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ တုန်းက ပါးစပ်ရာဇဝင်တွေ အခိုင်မာရှိတယ်။
မြန်မာဘုရင်တွေရော၊ ဗြိတိသျှ အစိုးရပါ နယ်စပ်ဒေသကို ဝေးလံခေါင်သီးလွန်းလို့
အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာ လက်လှမ်းမမီဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ငါထင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆိုတော့ ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွာ။ မင်းယူပြီး သုံးစွဲခွင့် ရှိတယ်။ လှူဒါန်းခွင့်ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ရွှေဒင်္ဂါးတွေတွေ့ပေမဲ့ ကျုပ်အတွက် ဓားတစ်ချောင်းလောက် အသုံးမဝင်ပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် မလိုချင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ အရင်တုန်းကတော့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ မင်းအတွက် မလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်းအတွက် လိုအပ်နေပြီကွာ။ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို သိမ်းထားရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လူကြီး၏ စကားကြောင့် အင်ခွန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးတွေ လိုအပ်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါ တိဘက်ပြည်ကို ပြန်တော့မယ်။ မင်းလည်း လူ့လောကထဲကို ဝင်ရမယ်။ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရမယ်။ မင်း ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ငါ ပြောပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီးထံမှ မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ ဦးလေး ပြောတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဘာဖြစ်လို့ တိဘက်ကို ပြန်ရမှာတုန်း ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ဦးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့မလဲဆိုတာ ငါ မခန့်မှန်း နိုင်ဘူး။ တိဘက်ကို ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ က ငါ့ရဲ့ ဆရာမကြီး နေမကောင်းလို့ကွ၊ ဒါကြောင့် နှင်းဖုံးတောင်တန်းမှာ ငါ ဆက်နေဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ ငါ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် သူ၏ တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော စကားကို ကြားရသဖြင့်

“ ဆရာမကြီး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကို ရှင်းပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လူကြီးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါရှင်းပြဖို့အတွက် ငါ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို အရင်ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်။ ဆရာမကြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကတော့ ဝိညာဉ်လွှင့်တဲ့အတက်ပညာနဲ့ တိဘက်ကို ပြန်သွားရင်း သိခဲ့ရတာ ကွ၊ ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိညာဉ်လွှင့်တဲ့ အတက်ပညာကို တက်ကျွမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝိညာဉ်လွှင့်တဲ့အခါ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ငွေကြိုးကလေး ပြတ်တောက်သွားမှာ စိုးလို့ ဝိညာဉ်မလွှင့်ရတာ ကြာပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဝိညာဉ်လွှင့်သော အတက်ပညာကို တိဘက်လူမျိုး လောကီပညာရှင်များ ကောင်းစွာ တက်ကျွမ်းကြ၏ ။

တိဘက်လားမား ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်ထွက်သွားပြီး မိမိသွားလိုရာ အရပ်ကို လှည့်လည်နိုင်၏ ။

လားမားဘုန်းကြီးများသည် ဝိညာဉ်လွှင့်သော အတက်နှင့်

ဝေးကွာသောအရပ်များသို့ လှည့်လည်သွားလာတက်၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် ဝိညာဉ်လွှင့်သော အတက်ပညာကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သင်ပြပေးရန် တောင်းပန်သော်လည်း သူ၏ ဆရာက သင်ကြားခွင့် မရှိဟုဆိုကာ ငြင်းပယ်ခဲ့၏ ။

သူ၏ ဆရာက ဆက်လက်၍ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြပြန်၏ ။

“ ငါဟာ တိဘက်ပြည်မှာ နေတုန်းက လားမားဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးက လောကီပညာအတက်မျိုးစုံကို တက်ကျွမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဆင့်ရှိတဲ့ လူတွေ သင်ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငါက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တိတ်တခိုးချောင်းကြည့်ပြီး သင်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါ ကံဆိုးချင်တော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကက ငါချောင်း ကြည့်နေတာကို သိသွားခဲ့တယ်။ တိဘက်မှာ ပညာရပ်တစ်ခုကို ခိုးပြီး သင်ယူရင် အပြစ်အလွန် ကြီးတယ်။ ကျောင်းက ချက်ချင်း ထုတ်ပစ်တာ ခံရတယ်။ လားမားဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်က ထုတ်ပစ်တာ ခံရပြီဆိုရင် နောက်ထပ် ကျောင်းတွေ အတော်များများက ဒီကျောင်းသားကို လက်မခံတော့ဘူး။ ငါဟာ တိဘက်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ ဆက်ပိုရီဆိုတဲ့ ကျောင်းတော်မှာ ကျောင်းသားဖြစ်ဖို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံပြီး ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ငါဟာ ကျောင်းတော်ရှေ့မှာ သုံးရက်တိတိ နူးထောက်ပြီး ငါ့ရဲ့ ဇွဲလုံလကို ကြိုက်နှစ်သက်ပေမဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းက စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်လို့ နှင်ထုတ်ထားရတဲ့ ကျောင်းသားကို လက်မခံ ချင်ဘူး။ ငါဟာ သုံးရက်ပြည့်လို့ ကျောင်းတော်က လက်မခံမှန်းသိတဲ့အခါ ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်၊ စိတ်ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်နဲ့ မေ့မြောသွားခဲ့တယ်။ ငါ သတိရလာတော့ ငါ့ နံဘေးမှာ အလွန်ချောမာလှပတဲ့ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ သူ့နာမည်က ကြာပန်းဒေဝီတဲ့။ သူဟာ

နောက်တော့ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာမကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကြာပန်းဒေဝီဟာ လောကီပညာနဲ့ ကိုယ်ခံပညာတွေကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် လေ့လာထားတဲ့ အမျိုးသမီး ကြီးပဲ။ သူ့ရဲ့ဖခင်ဟာ တိဘက်နန်းတွင်းက အမတ်ကြီးတစ်ပါးပဲ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ စကားကို ခဏရပ်ကာ ရေခွေးကြမ်းကို သောက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဆက်လက်၍

“ ကြာပန်းဒေဝီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ပေါတလနန်းတော်မှာ အရည်အချင်းရှိလို့ အလွန်ထင်ရှားတယ်။ ကြာပန်းဒေဝီကို ငါတို့ နိုင်ငံရဲ့ ခေါင်းဆောင် အတွင်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် မြှောက်စားထားလို့ အင်မတန် ထင်ရှားကျော်ကြားတယ်။ ကြားပန်းဒေဝီဟာ လားမားဘုန်းတော် ကြီးတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ဇွဲလုံ့လ အစွမ်းသပ်ခံနေတဲ့ ငါ့သတင်းကို ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လာ ကြည့်ပြီး ကယ်ထုတ်သွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ တပည့်ရင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆရာမကြီးဟာ ကျောင်းတော်တွေ မှာ တန်ခိုးဩဇာပြနေတဲ့ လားမားဘုန်းကြီးအချို့ကို မနှစ်သက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို တပည့်အဖြစ် မွေးစားပြီး လောကီပညာအမျိုးမျိုးကို သင်ပြပေးခဲ့တယ်။ ကိုယ်ခံပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ဂမ္ဘီရပညာရှင် ဆရာမကြီးက ဦးလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာအရင်းပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ငါ့တစ်သက်မှာ ဆပ်လို့ တောင်မကုန် နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဆိုးပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာမကြီးရဲ့ မုန်းတီးနာကြည်းခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်တယ်။ ဆရာမကြီးမှာ အလွန်ရှား ပါးတဲ့ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းပင်တစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီ

ဂမုန်းပင်ဟာ အလွန်ရှားပြီး အနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ပင်တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊
ဆရာမကြီးဟာ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းပင် တစ်ပင်ကို နဝရတ်ကိုးပါးနဲ့ စိမ်ထားတဲ့ရေနဲ့
နေ့စဉ် သွန်းလောင်းပေးရတယ်။ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းပင်ဟာ ရှားပါးသလောက်
စိုက်ပျိုးဖို့လည်း အလွန်ခက်တယ်။ ဂမုန်းကို နေထွက်ကာနီးမှ နေ့စဉ်
ရေသွန်းလောင်း ပေးရတယ်။ ရေလောင်းဖို့ တစ်ရက်ပဲ ပျက်ကွက်ရင် ဂမုန်းပင်
သေသွား နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးဟာ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းပင်ကို နေ့စဉ်
မပျက်မကွက် ရေသွန်းလောင်း ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆရာမကြီးဟာ အီဂျစ်ပြည်မှာ
ပြုလုပ်တဲ့ လောကီပညာအစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။
ဆရာမကြီးဟာ အီဂျစ်ပြည်ကို မသွားမဖြစ်သွားရပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဂမုန်းပင်ကို
စိတ်မချဘူး။ ခရီးထွက်ကာနီးမှာ ဂမုန်းပင်ကို နေ့စဉ်မပျက် ရေသွန်းလောင်းဖို့ ငါ့ကို
အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် မှာကြားခဲ့တယ်။ ငါလည်း ဆရာမကြီး ထွက်သွားတဲ့နောက်
ဂမုန်းပင်ကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကြီးဟာ
အီဂျစ်ပြည်ကနေ အချိန်မီ ပြန်မရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တိဘက်နိုင်ငံရဲ့
နက္ခတ်သဘင်ပွဲနဲ့ ကြုံဆုံရတယ်။ နက္ခတ်သဘင်ပွဲ ကျင်းပမဲ့ နေ့မှာ မီးထွန်းပွဲတော်
ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ မီးထွန်းပွဲတော်ညမှာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်တိုင်
မြို့တော်အနံ့ လှည့်လည်ပြီး အကောင်းဆုံး မီးထွန်းနိုင်တဲ့ လူကို ဆုပေးလေ့ရှိတယ်။
အဲဒီ ညမှာ လာဆာမြို့တော် တစ်ခုလုံး ထောပတ်ဆီမီးခွက်တွေနဲ့ စည်စည်ကားကား
ရှိနေတက်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထို့နောက် လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ လာဆာမြို့တော်များနေ့တုန်းက ငါနဲ့ အလွန်ခင်တဲ့ တန်ပုဆိုတဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ တန်ပုဟာ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမဲ့
စိတ်သဘောထား ဖြူစင်တယ်။ တန်ပုဟာ မီးပုံကလေးတွေ လုပ်တဲ့နေရာမှာ
အလွန်ထူးချွန်တယ်။ မီးထွန်းပွဲတော်ညတွေမှာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပေးတဲ့ ဆုကို
နှစ်စဉ်ရတက်တယ်။ အရင်နှစ်တွေတုန်းက မီးထွန်းပွဲတော်မှာ ရမဲ့ဆုကို ဘယ်သူမှ

စိတ်မဝင်စားကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နှစ်မှာတော့ မီးထွန်းပွဲတော်မှာ ဆုရတဲ့လူကို ပေါတလ နန်းတော်ကို ခေါ်သွားမယ်လို့ ကြော်ငြာထားတယ်။ ဒါကြောင့် မီးထွန်းပွဲတော်မှာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ တစ်မြို့လုံးက လူငယ်တွေ စိတ်အားထက်သန်ကြတယ်။ ပေါတလနန်းတော်မှာ နေထိုင်ခွင့် ရမယ်ဆိုရင် လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မီးပုံးပြိုင်ပွဲမှာ ယှဉ်ပြိုင်မဲ့လူဟာ ကိုယ်တိုင်မီးပုံး လုပ်တက်ရတယ်။ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း တန်ပုနဲ့ ရင်းနှီးသူတွေကတော့ ဒီနှစ် မီးပုံးပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရမိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ တန်ပု လည်း မီးပုံးပြိုင်ပွဲမှာ အလွန်အနိုင်ရချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရင်နှစ်တွေထက် အများကြီး ပိုပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောရင်း တောင်ဆတ်ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်ကို သောက်လေ၏။ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။ ။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ မီးထွန်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမဲ့ ရက်နီးတော့ တစ်မြို့လုံးက မီးပုံးတွေထဲမှာ တန်ပုရဲ့မီးပုံးနဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့သား မီးပုံးတွေဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မီးပုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေ က သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲ အနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ကုန်သည်ကြီးဟာ သူ့သားရဲ့ မီးပုံးတွေဟာ ပထမစွဲပြီး ပေါတလေနန်းတော် ထဲကို ရောက်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်တွေငှားပြီး တန်ပုရဲ့ မီးပုံးတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တန်ပုဟာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံလို့ အားကိုးရမဲ့ ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ တယ်။ ငါဟာ မတရားအနိုင်ကျင့်တာကို ရွံ့မုန်းတဲ့အတွက် မီးပုံးတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြပ်ပြီး နေခဲ့တယ်။ မီးပုံးတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့ ရောက်လာတဲ့ လူဆိုးတွေနားမှာ ငါ ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြပ် နေတဲ့အတွက် ဖျက်ဆီးလို့မရခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မီးပုံးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပမဲ့ရက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ကုန်သည်ကြီးတို့ လူစုဟာ မီးပုံးတွေကို ဖျက်ဆီးလို့မရတဲ့အတွက် ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ နောက်ဆုံးတော့ ကုန်သည်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေဟာ တန်ပုကို ပြိုင်ပွဲမဝင်နိုင်အောင် တိတ်တဆတ် ဖမ်းဆီးသွားခဲ့တယ်။ ငါဟာ တန်ပုကို ဖမ်းသွားမှန်းသိတဲ့အချိန်မှာ အချိန်အတော် နှောင်းနေပြီ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ အတော်နီးကပ်နေပြီ။ ညမှောင်ရီသန်းစအချိန်ကို ရောက်နေပြီ။ ငါဟာ လာဆာမြို့တော်အနွဲ့ တန်ပုကို လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ကုန်သည်ကြီးတပည့်တွေနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပျက်ကြီးမှာ တိုက်ခိုက်ပြီး တန်ပုကို ကယ်တင်လာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ လာဆာမြို့အနွဲ့ကို လှည့်လည်ပြီး မီးပုံးပြိုင်ပွဲကို စစ်ဆေးနေပြီ။ လာဆာမြို့တော်က လူတွေဟာ တန်ပုတစ်ယောက် မီးပုံးပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ မပြင်ဆင်သေးတဲ့အတွက် အံ့ဩနေကြတယ်။ တန်ပုရဲ့ မခမ်းနားတဲ့ တဲအိမ်ကလေးရှေ့မှာ မီးပုံးကြည့်ဖို့ လူတွေ အများကြီး ရောက်နေကြတယ်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ မြင်းသည်တော်တွေဟာ တန်ပုတို့ အနီးကို ရောက်နေပြီ။ ငါနဲ့တန်ပုဟာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ အချိန်မီ ပြေးလာကြတယ်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကလည်း ပြိုင်ပွဲဝင် မီးပုံးတွေ စစ်ဆေးဖို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကြတယ်။ ငါတို့ဟာ တန်ပုရဲ့ အိမ်ကလေးကို အချိန်မီကလေး ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ကို ရောက်တော့ မီးပုံးကလေးတွေကို ကမန်းကတန်း အိမ်ရှေ့ထုတ်ပြီး ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖို့ စီစဉ်ရတယ်။ တန်ပုရဲ့ မီးပုံးတွေကို ကြည့်ချင်လို့ လာစောင့်နေတဲ့ လူတွေဟာ ငါတို့ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတယ်။ ငါတို့ဟာ မီးပုံးစတွေကို အမြန်ဆုံး နေရာချပြီး မီးတွေ လိုက်ထွန်းတယ်။ မီးတွေ အားလုံး ထွန်းညှိအပြီးမှာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ မြင်းဟာ တန်ပုရဲ့ အိမ်ငယ်ကလေးရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ မီးပုံလေးတွေ ထွန်းညှိထားတာ အလွန်လှပနေပြီ။ မီးပုံးကလေး တွေရဲ့ အမြင်မှာ ကြာရွက်သဏ္ဍာန်တွေနဲ့ ဝိုင်းရံထားလို့ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အလွန်သဘော

ကျသွားတယ်။ နောက်တော့ တန်ပုကို အကောင်းဆုံး မီးပုံးလုပ်နိုင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ တန်ပု ပထမမှန်းသိလို့ လာရောက်ကြည့်ရှုသူတွေဟာ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးခဲ့တယ်။ အဲဒီ ညက တန်ပုရဲ့ ခြံထဲကို လူတွေ အများကြီး ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ဟာ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ကိုယ်စီယူဆောင်လာခဲ့ကြတယ်။ တန်ပုဟာ ပျော်ရွှင်လွန်းလို့ တိဘက် ဘီယာတွေကို သောက်တယ်။ ခြံထဲမှာ ကခုန်တယ်။ စားသောက်ဖွယ် ရာတွေကိုလည်း တစ်ဝကြီး စားတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ကျွေးတယ်။ တိဘက်ဘီယာတွေ အတင်းတိုက်တယ်။ ငါဟာ တန်ပုနဲ့အတူ ဝမ်းသာလွန်းလို့ သေရည် သေရက်ကို အတင်းတိုက်တယ်။ ငါဟာ တန်ပုနဲ့အတူ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အကြီးမားဆုံး မှားယွင်းမှု ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မနက်နေထွက်တဲ့အချိန်မှာ အိပ်ရာမနိုးခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးရဲ့ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းကို ရေလောင်းဖို့ နောက်ကျသွားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် လူကြီးကို ကြည့်လိုက်လေ၏ ။

လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါ အိပ်ရာနိုးတဲ့အချိန်မှာ နေအတော်မြင့်နေပြီ။ ငါဟာ အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း နှစ်တစ်ရာဂမုန်း ကို ရေလောင်းဖို့ သတိရပြီး အိပ်နေရာက ခုန်ထခဲ့တယ်။ နောက်တော့ တန်ပုရဲ့ နေအိမ်ကနေ ဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်ကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးခဲ့တယ်။ ငါဟာ မောလွန်းလို့ ရင်ကွဲမတက်ဖြစ်နေပေ မဲ့ လုံးဝမရပ်နားရဲဘူး။ အိပ်ကို ရောက်တော့ ရေတစ်ခွက်ကို ပြေးခပ်ပြီး နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို လောင်းချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းဟာ နေထွက်ပြီးမှ ရေလောင်းတဲ့အတွက် ညှိုးနွမ်းကျသွားပြီး ငါဟာ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဆရာမကြီး ပြန်လာရင် ငါ့ကို အကြီးအကျယ် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့မှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အဲဒီ တုန်းက

စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ လူ့လောကကြီးမှာတောင် အသက်ရှင်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး၊
ငါ့ဘဝမှာ အမှားတစ်ရပ်ကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီး
ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်း သေဆုံးကြောင်း သိလိုက်တော့ မူးမေ့ပြီး
လဲကျသွားတယ်။ ဆရာမကြီး ပြန်သတိရလာတော့ ငါက အနူးအညွန့်
တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမကြီးကတော့ ငါ့ကို မုန်းတီးနာကြည်းလွန်းလို့
စကား မပြောတော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ စကားကိုရပ်၍ ရေတစ်ခုံ သောက်လေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကို စာနာဟန်ဖြင့် နားထောင်နေမိ၏

။

“ ငါဟာ ဆရာမကြီးအတွက် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ခံစားရတယ်။ ငါ့ရဲ့
မိုက်ပြစ်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ငါ့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီအပြစ်ဒဏ်ကတော့ နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေဆီကို သွားပြီးတော့
နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းကို မရ ရအောင် ရှာမယ်။ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းကို မရရင်
နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေဆီက ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ဆရာမကြီးကို ပြောပြတော့ ဆရာမကြီးက အကြောင်းမပြန်ဘူး၊
ဆရာမကြီးဟာ ငါ့ကို စကားမပြောနိုင်လောက် အောင် မုန်းတီးနာကြည်းနေပြီလေ။
ဒီလိုနဲ့ ငါလည်း တိဘက်ပြည်ကနေ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား
နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေဆီကို ရောက်ခဲ့ရတာ ပဲ။ အခုဆိုရင် ငါဟာ နှင်းဖုံး
တောင်တန်းတွေမှာ လှည့်လည်နေတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့
နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်း ကိုတော့ ဒီနေ့အထိ မတွေ့တော့ပါဘူး။ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းဟာ
အလွန်ရှားပါးတဲ့ ဆေးပင်ဖြစ်လို့ အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ့အပြစ်နဲ့ငါ မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကို ငယ်စဉ်ဘဝမှစ၍
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးသဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေမိ၏။

လူကြီး၏ ဘဝနောက်ကြောင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်
ကောင်းလှ၏။

အင်ခွန်နော်က လူကြီးမျက်နှာကို ကြည့်၍

“ မင်းရဲ့ ဘဝကလည်း ငါ့ဘဝလို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊
နာကြည်းကြေကွဲဖို့လည်း အလွန်ကောင်းတယ်၊ မင်းဘဝမှာ ရှေ့ဆက်ပြီး
စွန့်စားခန်းတွေ အများကြီး ဖွင့်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို
အလွန်သိချင်သွားလေ၏။

လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းနဲ့ငါ စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်
နှစ်သားလောက်ရှိနေပြီ၊ အဲဒီ နေ့က ငါဟာ ဆေးပင်တွေရှာဖို့ ထွက်လာရင်း
စမ်းချောင်းကလေးအနီးကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ စမ်းချောင်းမှာ ရေသောက်ရင်း
လဲကျမေ့မြောနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်၊ သူ့ရဲ့ အနားမှာ ဗိုက်ဆာလို့
ငိုယိုနေတဲ့ မင်းကို တွေ့ရတယ်၊ ငါဟာ အိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ငါးကင်တွေကို မင်းကို
ကျွေးလိုက်တော့ အငိုတိတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ လဲကျမေ့မြောနေတဲ့လူကို
ပြုစုခဲ့တယ်၊ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြင်းထန်တဲ့ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရထားတယ်၊
သူ့ကို တန်ခိုးရှင်တွေ ဆင်းကု ရင်တောင် လှူပြည်မှာ အသက်မရှင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ငါ့ရဲ့အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးတွေကြောင့် သူဟာ သတိပြန်လည်လာတယ်။ သူဟာ
တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင် ဒူဝါတစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာရှိ ကျွန်ယုံကြီးပဲ၊ မင်းဟာ
ဒူဝါရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးပဲ၊ မင်းရဲ့ အစ်ကိုကတော့ အခါလည်
သားလောက်မှာပဲ သေဆုံးခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် မိမိ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင် နေမိ၏။

သူသည် တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင် ဒူဝါတစ်ယောက်၏ သားမှန်း ကောင်းစွာသိခွင့်ရ လေ၏။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ မင်းရဲ့ အဖေမှာမည်က ဒူဝါအင်ခွန်ဂွမ်တဲ့၊ မင်းအဖေဟာ မြောက်စွန်းဒေသမှာ အင်အား အလွန်ကြီးတဲ့ ဒူဝါကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းအဖေဟာ အင်အားကြီးလွန်းလို့ မုန်းဒူဝါကြီးလို့တောင် ထင်ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ဖခင်၏ အကြောင်းကို သိရပြန်သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြန်၏။ မုန်းဒူဝါ ဆိုသည်မှာ ဒူဝါများကို အုပ်ချုပ်သော နယ်စားကြီး ဖြစ်၏။

မြောက်စွန်းဒေသ၏ မုန်းဒူဝါကြီးများသည် အင်အားအကြီးမားဆုံး ဖြစ်၏။ လူကြီးက ဆက်လက်၍

“ မင်းရဲ့အဖေကက အင်အားကြီးမားသလို ရန်သူတော် ဒူဝါတိန်လီတူးကလည်း အင်အား ကြီးမားတယ်၊ သူတို့နှစ်ဦးဟာ မကြာခဏ အင်အားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေ ဒူဝါ အင်ခွန်ဂမီက ရိုးသားတယ်၊ ဒူဝါတိန်လီတူး ကတော့ ကောက်ကျစ်တယ်၊ အလုပ်လောဘ ပိုကြီးတယ်၊ မင်းအဖေဟာ သူ့ရဲ့ညာလက်ရုံးတပည့် ရှန်ဂွမ်ဂူ ဆိုတဲ့ ကောင်ကို အတော်နေရာ ပေးတယ်၊ တကယ်တော့ ရှန်ဂွမ်ဂူဆိုတဲ့ကောင်ကို အတော်နေရာပေးတယ်၊ တကယ်တော့ ရှန်ဂွမ်ဂူဟာ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ ဒူဝါတိန်လီတူးရဲ့ လူဖြစ်နေတယ်၊ တိန်လီတူးက သူ့ကို ရွှေတွေ အများကြီးပေးပြီး စည်းရုံးခဲ့တယ်၊ လောဘကြီးတဲ့ တိန်ဂျောင်ဟာ တိန်လီတူးရဲ့ သစ္စာတော်ခံဖြစ်ပြီး မင်းအဖေကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်၊ မင်းအဖေဟာ ရန်သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို သိချင်လို့ ရှန်ဂွမ်ဂူကို

စေလွှတ်တယ်။ ရှန်ဂွမ်းဂူဟာ မင်းအဖေကို ရန်သူတွေ မရှိဘူးလို့ လိမ်ညာ
ပြောခဲ့တယ်။ သူနဲ့ အတူပါလာတဲ့ လူယုံတွေကိုတော့ တောထဲမှာ လှည့်စားပြီး
နှုတ်ပိတ်ခဲ့တယ်။ မင်းအဖေဟာ တိန်ဂျောင်ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဒူဝါတိန်လီတူး
အဖွဲ့ရဲ့ အလစ်ဝင်တိုက်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ ညမှာ မင်းအဖေရဲ့ သစ္စာရှိ လူယုံတွေ
အကုန်လုံးကျဆုံးခဲ့တယ်။ မင်း မိဘ နှစ်ပါးလည်း ရန်သူသတ်လို့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်မိဘတွေကို ရန်သူသတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်က
ဘာကြောင့် အသက်ရှင် နေရတာ လဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ လူကြီးက ဆက်၍

“ တကယ်တော့ ရန်သူတွေဟာ မင်းကိုတောင် သတ်ဖြတ်ဖို့ကွ၊
မင်းအဖေနဲ့ သစ္စာရှိလူယုံက သူ့အသက်ကို စွန့်ပြီး မင်းကို ကယ်တင်ပြေးခဲ့တယ်။
သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာတောင် ရန်သူတိုက်ခိုက်လို့ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ
ရခဲ့တာပဲ။ ငါက သူ့ကို အစွမ်းကုန် ဆေးကုသပေး ခဲ့ပေမဲ့ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ
သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူသေကာနီးမှာ မင်းကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူဖို့
အတန်တန်မှာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် မိဘများ၏ ရင်နင့်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြောင့် သွေးများ
ဆူပွက်လာပြီး

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးကတော့
ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်အဖေရဲ့ နေရာကို ကျုပ် ရအောင် ပြန်ယူမယ်၊ ဒူဝါတိန်လီတူးကို လက်စားချေမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါမပြောဘူး၊ မင်းဘာသာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်လုပ် တရားမျှတမှု ရှိပါစေ၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ တရားမျှတမှု မရှိဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို တစ်နေ့ ငါကိုယ်တိုင် လာဆုံးမမယ်၊ ငါဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ တရားမျှတခြင်းကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ် ဘာလုပ်လုပ် တရားမျှတရမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အဖေရဲ့ ဒူဝါရာထူးကို ကျုပ်ရအောင် ကြိုးစားတာ တရားမျှတ ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက အင်ခွန်နော်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းအတွက် ဟောဒီအရုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီအရုပ်ကလေး ဟာ မင်းအဖေရဲ့ ဒူဝါအမှတ်အသားကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော် လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လင်းယုန်ငှက်ကလေး၏ ပုံ ဖြစ်နေလေ၏။

အင်ခွန်နော်က လင်းယုန်ငှက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ လူကြီးက

“ ငါ တိဘက်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရတော့မယ်၊ ငါ့ ဆရာမကြီးရဲ့

အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ် နေရပြီ၊ ငါဟာ သေရည်သေရက်ကို သောက်စားမိလို့ အမှားကျူးမိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ အပြစ်အတွက် မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားက နှင်းဖုံးတောင်တန်း တွေပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် မြှုပ်နှံခဲ့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေသာ ကုန်လွန်ခဲ့ရတယ်၊ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

ဟု စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီးကို ကြည့်၍ သနားကရုဏာ သက်မိ၍

“ ဦးလေး ရှာဖွေနေတဲ့ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံရှိသလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပါ၊ ကျုပ်က နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေမှာ လှည့်လည်နေတဲ့သူဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ တွေ့ရင်တွေ့မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်၏ စကားကြောင့် လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို မင်းရှာတွေ့လည်း အချိန်မမီတော့ပါဘူး။ ငါ့ဆရာမကြီးဟာ လူ့လောကကြီးမှာ မနေရတော့ဘူးလေ၊ သူမသေမီ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းကို ငါ ပြန်ရှာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်တစ်ရာဂမုန်းရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကျုပ်သိထားရင် မမှားပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ငါပြောပြမယ်၊ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းရဲ့ ပုံစံကက ရှာဖွေဖို့ သိပ်လွယ်တယ်၊ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းက ပင်စည်ရော၊ အရွက်ပါ ရဲရဲနီနေတယ်၊ အရွက်ဟာ ပုပုဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အလွန်ထူးခြားတဲ့ ပုံစံ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် လင်းယုန်ကျောက်ကို ရယူစဉ်က လိုဏ်ဂူထဲ တွင် တွေ့ရသော ရဲရဲနီနေသည့် အပင်ငယ်လေးကို သတိရ၏။

ထို့ကြောင့် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် လူကြီးကို ကြည့်၍

“ဟင် . . . အပင် တစ်ပင်လုံး ပင်စည်ကစပြီး ရဲရဲနီနေတယ်။ အပင်ရဲ့ အမြင့်ကလည်း တစ်တောင်လောက်ပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူကြီးက ထိုင်ရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီး

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းက အဲဒီ ပုံစံအတိုင်းရှိတယ်။ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို မင်း ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း။”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလေ၏။ အင်ခွန်နော်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“လင်းယုန်ကျောက်ကို ရခဲ့တဲ့ လိုဏ်ဂူထဲမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် လင်းယုန်ကျောက်ကို ချောက်ကမ်းပါးထဲက လိုဏ်ဂူထဲမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားယူတုန်းက ဦးလေးပြောတဲ့ အပင်နီလေး ကို တွေ့ခဲ့ရတာ ဗျ။”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာကွ။ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် အလွန်မင်္ဂလာ ရှိတဲ့ နေ့ကွ။ ငါ နှစ်ပေါင်း (၂၀) လုံးလုံး ဒုက္ခဆင်းရဲခံပြီး ရှာဖွေနေတဲ့ အနှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရပြီကွ။ မင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဟာ ဒီတစ်ချက်တည်း နဲ့ ကျေသွားပြီးကွ။”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လူကြီးနှင့် အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်သိုက်ရှိရာ

ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ သက်စွန့်ဆံဖျား ဆင်းသက်ကြလေ၏။

လိုဏ်ဂူထဲတွင် လင်းယုန်ငှက်ကြီး မရှိသည့်အချိန်တွင် မှန်းဆပြီး ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ပြီးနောက် နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို နှုတ်ယူ၍ သတိကြီးစွာ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။

လူကြီးသည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ နှစ်တစ်ရာ ဂမုန်းကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်၍

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊

အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ရှာဖွေ ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို ငါရပြီ၊ နှင်းဖုံးတောင်တန်းတွေမှာ ငါ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပြီ၊ ဆရာမကြီး အသက်ရှိစဉ် တိဘက်ကို ငါပြန်ပြီး နှစ်တစ်ရာဂမုန်းကို ပေးရမယ်၊ ငါ မနက်ဖြန်ဘဲ တိဘက်ကို ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် မိမိ၏ မွေးကျေးဇူးရှင် လူကြီးနှင့် ခွဲခွာတော့မည်ဆို၍ စိတ်ထဲတွင် အားငယ်သွားယောင် ခံစားရ၏။

လူကြီးက အင်ခွန်နော်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍

“မင်းဟာ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် ထားအပ်တဲ့

စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ဘာလို့ မထားရ သလဲ၊ ယောက်ျားကောင်းတွေမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မရှိဘူးလေ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာရှိရင် ပြဿနာ ရဲ့ အဖြေကို ရှာသင့်ရင် ရှာရမယ်၊ မေ့ပစ်သင့်ရင် မေ့ပစ်ရမယ်လို့ ငါသင်ထားခဲ့တယ်လေ၊ ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ လူသာမန်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ မင်းစာ လူသာမန်တွေလို နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ဆုံကြုံကွဲဆိုတာ လောကရဲ့ ဓမ္မတာပဲကွ၊ ဝမ်းနည်း စရာရှိတိုင်း လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး လျှောက်လှမ်းတဲ့အခါ သနားကရုဏာ စရာမြင်တိုင်း သနားနေရင်လည်း ဘယ်တော့မှ သနားလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လောကမှာ

နေထိုင်တဲ့လူဟာ ရည်မှန်းချက် ရှင်းရှင်းထားရမယ်။ ကိုယ်လုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အလုပ်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းတွေးပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရမယ်။ အခု မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဒူဝါဖြစ်ချင်သလား၊ ဒါဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ချေတွေကို အမြန်ဆုံး စဉ်းစားပြီး ထိထိရောက်ရောက် ကြိုးစားပေတော့”

ဟု မှာကြားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် သူ၏

အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်များကို အကောင် အထည်ဖော်ရန် သတိရသွားပြီး စိတ်အားတင်း၍

“ ကျုပ် ဒူဝါမလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မိဘတွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ဒူဝါအာဏာကို ပြန်ရချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းတဆက်ဆတ်ညိတ်၍

“ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ရည်မှန်းချက်ထားပြီး မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့၊ မင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေပါပြီ၊ မင်းမှာ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံမယ်၊ မင်းမှာ မပြည့် စုံသေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်မှာ မပြည့်စုံသေးတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းမှာ မပြည့်စုံသေးတာ အတွေ့အကြုံပဲ၊ အတွေ့အကြုံဆိုတာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ သင်ယူလို့ မရဘူး၊ လူကြီးနဲ့ လူငယ်ရဲ့ ကွာခြားချက်က အဲဒီ မှာ ရှိတယ်၊ လူငယ်ဟာ တက်ကြွတဲ့ စိတ်ရှိတယ်၊ စူးစမ်းချင်စိတ်လည်း ရှိတယ်။

လူငယ်တွေလောက် အကောင်းမြင်ဝါဒလည်း များတယ်။ လူကြီးတွေကတော့ လူငယ်တွေလောက် မတက်ကြွတော့ဘူး။ သင်ယူချင်စိတ်လည်း နည်းပါးသွားတယ်။ လူကြီးဟာ လူငယ်ထက်ပိုပြီး တွေဝေတက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေမှာ မရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ လူကြီးတွေဆီမှာ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ အတွေ့အကြုံပဲ။ လူကြီးတွေဟာ လူငယ်တွေထက် နှိုင်းဆချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းတွေ သာလွန်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အောင်မြင်မှုကို လိုချင်ရင် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့လည်း ပြီးပြည့်စုံမှု မရှိနိုင်ဘူး။ လူငယ်နဲ့ လူကြီးရဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိအောင် ကြိုးပမ်းတဲ့သူသာ အောင်မြင်မှုနဲ့ တွေ့ရနိုင်တာပေါ့”

ဟု မှာကြားလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်က လူကြီး၏ စကားကို လေးနက်စွာ နားထောင်၍

“ ဟုတ်ကဲ့၊ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးရအောင်

ကြိုးပမ်းတည်ဆောက်ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပြုလေ၏ ။

လူကြီးနှင့် အင်ခွန်နော်သည် ထိုနေ့ညက အိပ်စက်ခြင်းမရှိဘဲ

စကားများစွာ ပြောဆိုလေ၏ ။

၎င်းတို့သည် ခွဲခွာကာနီး ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တဝကြီး

ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏ ။ မိုးလင်းကာနီးမှပင် တရေးမျှ အိပ်စက်လိုက်ကြ၏ ။

မနက်နေ့ထွက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အထုပ်အပိုးများကို

ပြင်ဆင်ကြလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည်လည်း လူကြီးနှင့်အတူ ဤဒေသမှ ထွက်ခွာတော့မည်

ဖြစ်၏ ။

အင်ခွန်နော်က လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှ မိမိရရှိထားသော ဒေါင်းဒင်္ဂါးများကို

လူကြီးအား ခွဲဝေပေးရန် ကြိုးစားလေ၏။

“ တိဘက်မှာ ငါ့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေကို မင်းပဲ ယူသွားပါ။ ကိုယ်ကျိုး အတွက် မသုံးချင်ရင် အများအကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်တွေမှာ အသုံးပြုပါ။ မင်းကို ငါသင်ပေးထားခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကောင်းဖို့ဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဟာ အလွန်တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်ပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့လူပဲ။ လူဟာ ရဟန္တာမဖြစ်သေးတဲ့အတွက် အများအကျိုးကိုပဲ သီးသန့် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက်လုပ်ရင်း အများအကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်ပါ။ ဒါဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ အဖိုးတန်တဲ့ဘဝကို ရနိုင်မှာပါ။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပုံကို သိရှိသဖြင့် ခွဲဝေပေးရန် မကြိုးစား တော့ချေ။

လူကြီးက အင်ခွန်နော်၏ လည်ပင်းတွင် ကတ္တီပါအိတ်နှင့် ဆွဲထားသော လင်းယုန်ကျောက် ကို ကြည့်၍

“ လင်းယုန်ကျောက်မှာ ထူးခြားတဲ့အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိတယ်။ အချို့သော လင်းယုန် ကျောက်တွေက အစွမ်းပြတက်ဘူး၊ အချို့ကတော့ ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းပြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် လင်းယုန်ကျောက်ရဲ့ အစွမ်းကို သေသေ ချာချာ လေ့လာကြည့်ပါ။ ကဲ . . . ငါ သွားပြီးဟေ့ ”

ဟု လူကြီးက ပြောလေ၏။

လူကြီးသည် အင်ခွန်နော်၏ အရှေ့မှ စတင် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော တိဘက် လူထူးလူဆန်းကြီးကို ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်လာသယောင် ဖြစ်လာပြီး

“ ဦးလေး ”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။ လူကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အတော်ပျော့ညံ့သေးတာပဲ၊ မင်း ငါ့ကို လှမ်းခေါ်မယ်ဆိုတာ သိနေပေမဲ့ မခေါ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ဘူး၊ အင်းပေါ့လေ၊ လောကမှာ ဆုတောင်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ပြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကဲ . . . မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ အင်ခွန်နော်က လူကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ ပြန်ဆုံကြမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ တစ်နှစ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ်၊ နှစ် နှစ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ၁၀ နှစ်လောက်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့အချိန်ဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . အဲဒီ အချိန်လောက်ဆိုရင် မင်းဟာ မျိုးနွယ်စု ခေါင်းဆောင် ဒူဝါကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမှာ သွားပြီဟေ့”

ဟု ပြောရင်း လူကြီးသည် အင်ခွန်နော်၏ အနီးမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် လူကြီးသင်ကြားထားသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မဖြစ်အောင် ထိန်ချုပ်ထားနိုင်၏။

ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်တန်းကြီးများနှင့် လိုဏ်ဂူကြီးသည် မိမိဘဝ၏ အစ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဤတောင်တန်းကြီးမှ စွန့်ခွာရပေတော့မည်။

အစဉ်အမြဲ လှပနေသော ရောင်စုံပန်းများ၊ ရှားပါးဆေးပင်များ၊ ဆေးမြစ်များကို ထားခဲ့၍ ခရီးဆက်ရပေတော့မည်။

အင်ခွန်နော်သည် မြင့်မားသော တောင်ကြီးမှ တရွေ့ရွေ့

ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် တောင်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူနေထိုင်ခဲ့သော လိုဏ်ဂူကြီးကို နှင်းမှုန်များကြားတွင် မှုန်ပြပြသာ မြင်ရ၏။

အင်ခွန်နော်သည် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာများသို့ ရောက်အောင် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အတန်ကြာအောင် သွားလာပြီး နေ့လယ်စာ စားရန် ခေတ္တာနားခိုလေ၏။

သူသည် အသားခြောက်နှင့် ကောက်ညှင်းများကို စားသောက်လေ၏။ ညနေစောင်းလျှင် ရပ်ရွာများသို့ ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါမှပင် ညနေစာထမင်းကို ဝဝလင်လင် စားသောက်ရပေတော့မည်။

အင်ခွန်နော်သည် နေ့လယ်စာ စားရင်း လူကြီးမှာကြားထားသော စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေလေ၏။

“ မင်းရဲ့အဖေဟာ အလွန်အင်အားကြီးတဲ့ ဒူဝါကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒူဝါ အချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွား ခေတ္တာပါပဲကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ပဒေသရာဇ်ကြီးတွေဟာ ဒီလိုပဲ အင်အားချင်းပြိုင်ဆိုင်တဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ မိသားစုရဲ့ အဖြစ်ဆိုးဟာ သဘာဝ ထဲက ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ၊ တကယ်တော့ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ ကိုယ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခကိုမှ ဒုက္ခလို့ ထင်ကြတယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ဒုက္ခကိုတော့ ဒုက္ခလို့ မထင် တက်ဘူး၊ ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောမောင်လို့ လူရာပေါင်းများစွာ သေတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ့်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ပိုပြီး ဒုက္ခလို့ ထင်ကြတယ်၊ မင်းအဖေ မုန်းဒူဝါကြီးရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် နာမည်ကို မင်းအသုံးမပြုဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်းကို အင်ခွန်အနွယ်ဝင်မှန်း သိရင် မင်းအဖေရဲ့

ဩဇာအာဏာကို လုယက်ယူထားတဲ့ ဒူဝါက ဒုက္ခကောင်းကောင်း ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝမှန်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး နေထိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ မင်းမှာ ဒူဝါကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မဲ့ အင်အားရှိတဲ့အခါမှသာ ကိုယ့်ရဲ့ ချိုးရိုးအမှန်ကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပါ။ မင်းကို လက်ရုံးရည်ရော၊ နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံအောင် ငါ လေ့ကျင့်ပေးပြီးပြီ။ မင်းရဲ့ကိုယ်ခံပညာဟာလည်း ထိပ်တန်းအဆင့်မှာ ရှိတယ်။ မင်းရဲ့မြားပစ်စွမ်းရည်ကလည်း ငါတို့ဘက်က မင်းညီ မင်းသား တစ်ပါးထက် မည့်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါစိတ်ချတယ်။ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့ကြုံရင် လက်ရုံးရည် တစ်ခုတည်းကို အသုံးပြုဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ နှလုံးရည်နဲ့ အစွမ်းကို အသုံးချပြီး လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားပါ”

ဟု မှာကြားခဲ့လေ၏ ။

ထို့ပြင် နယ်စပ်ဒေသလူဆိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း သေချာစွာ မှာကြားခဲ့လေ၏ ။

“ နယ်စပ်ဒေသမှာ ကြောက်ဖို့ကောင်းတာဟာ လူဆိုးတွေပဲ။ ဒီဒေသမှာ သူတို့ ပေါ်ပေါက် လာနေတာ မြန်မာဘုရင်တွေ ရှိစဉ်အခါကပဲ။ ငါတို့ဒေသမှာ အဖိုးတန်ဆေးမြစ် ဆေးဥ၊ ကျောက်စိမ်းနဲ့ ရွှေတွေ အများကြီး ထွက်တဲ့အတွက် နယ်စပ်ဒေသလူဆိုးတွေ အလွန်မျက်စိ ကျတယ်။ သူတို့ဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ရွှေငွေနဲ့ ဆေးမြစ် ဆေးဥတွေရပြီးရင် တစ်ရွာလုံးကို သတ်ဖြတ်ပစ်တာလည်း ရှိတယ်။ နယ်စပ်ဒေသလူဆိုးတွေဟာ လေးငါးယောက်အဖွဲ့ကနေ အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ အဖွဲ့ကြီးတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့အထဲမှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတွေလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပါလာတက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် သတိရှိဖို့ လိုတယ်။ သူတို့ဟာ တရုတ်စကားနဲ့ ကချင်စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတက်တယ်။ သူတို့ဟာ ဘရုံလူပုလေးတွေဆိုရင် ပိုပြီး ဒုက္ခပေးတက်တယ်။ ဘရုံလူပုလေးတွေဟာ နယ်စပ် ဒေသ လူဆိုးတွေရဲ့ သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် နှစ်စဉ် သေကြေပျက်စီးကြတယ်။ ဒါကြောင့်

ဘရုံ လူပုလေးတွေဘက်က တက်နိုင်ရင် အကာအကွယ်ပေးပါ။ နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးတွေဟာ နှစ်ပေါင်း ရာချီပြီးတော့ မင်းတို့ နိုင်ငံက တိုင်းရင်းသားတွေကို ဒုက္ခပေးလာခဲ့တယ်။ နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးတွေ နဲ့ တွေ့ရင် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို အထင်မသေးပါနဲ့။ သူတို့ဟာ လက်နက်အင်အား တောင့်တင်းတယ်။ ပရိယာယ်နဲ့ အသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူပါ”

ဟုမှာကြားခဲ့လေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်ရင်း လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော လင်းယုန်ကျောက်ကို ကိုင်လိုက်မိ၏ ။

လင်းယုန်ကျောက်သည် မှော်အစွမ်းရှိပြီး ထူးခြားကောင်းမွန်သော ကကြမ္မာများကို ယူဆောင်လာသည်ဆို၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် လင်းယုန်ကျောက်ကလေးကို ရရှိပြီး တိုက်ဆိုင်မှုကလေးလား မသိ။ ထူးခြားမှု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏ ။

လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရှိပြီး လိုဏ်ဂူထဲမှ ပိုင်ရှင်မဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရရှိခဲ့၏ ။

ထို့ပြင် လူကြီး၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော ဘဝနှင့် မိမိဘဝ၏ နားကြည်းကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်ကို သိခဲ့ရ၏ ။

ထိုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို လင်းယုန်ကျောက်ကို ရရှိပြီးမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။ လင်းယုန်ကျောက်က အစွမ်းရှိခြင်းလား ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလေးလား မသိချေ။

အင်ခွန်နော်သည် ညနေစောင်းသောအခါ လူနေအိမ်ခြေများရှိရာသို့ ရောက်ရှိလေ၏ ။ သူသည် ရဝမ်ရွာကလေးသို့ ဝင်ကာ သူကြီးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကြလေ၏ ။

လူကြီးနှင့်အတူ ဤရွာသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးသဖြင့် တစ်ရွာလုံး မိမိကို သိလေ၏။

အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးသည် အင်ခွန်နော်ကို ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆို၍ အိမ်၏ အနောက်ဘက် ဧည့်ခန်းတွင် ခေါင်းရည်နှင့် ဟင်းလျာများကို ကျွေးမွေးလေ၏။

ရဝမ်တို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ ဧည့်သည်သည် မိမိ၏ အရှေ့ပေါက်မှ ဝင်ရောက်၍ အနောက်ဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းသို့ လာရောက်ရ၏။

အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးက အင်ခွန်နော်ကို အသားကင်တို့နှင့် ဧည့်ခံရင်း လူကြီး၏ အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ အင်ခွန်နော်က သူ၏ ဆရာလူကြီး တိဘက်သို့ ခေတ္တာပြန်သွားကြောင်း ပြော၏။

မိမိဘဝနောက်ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားလိုသဖြင့် လူကြီးမရှိခိုက် နယ်စပ်ရွာလေးသို့ လှည့်လည်သွားလာကြောင်း ပြော၏။

ထိုအခါ ရွာသူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ တောင်ပေါ်မှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ နယ်စပ်ရွာတွေကို လှည့်လည် ချင်ရသလဲ၊ တောင်ပေါ်မှာနေရတာ အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ တောင်အောက်ကို ရောက်ရင် နယ်စပ် လူဆိုးတွေရဲ့ ရန်ကို စိုးရိမ်ရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တောင်အောက်မှာ ဒူဝါတွေ အချင်းချင်း စစ်ခင်းနေကြတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် ဒူဝါသားဖြစ်သဖြင့် ဒူဝါများ အချင်းချင်း စစ်ခင်းကြသည်ဆိုခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်၍

“ ဒူဝါတွေ စစ်ခင်းနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ ဒူးဝါတွေ အားလုံး လိုလိုပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတည့်ကြဘူး၊ ထစ်ခနဲဆို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ ကြံရွယ်နေကြတယ်၊ ဒူဝါအချင်းချင်း စစ်ခင်းတဲ့အတွက် ငါတို့ရွာသားတွေ စိတ်ဆင်းရဲ နေကြရတယ်၊ တောင်ယာကိုလည်း ကောင်းကောင်း မလုပ်ရဘူး၊ ရွာသားတွေ အတွက် အသက်အန္တရာယ်လည်း အမြဲရှိနေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒူဝါတွေ ဘာဖြစ်လို့ မတည့်ကြတာလဲ၊ နယ်မြေလုပွဲတွေ ဖြစ်နေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အင်ခွန်နော်က သက်ပြင်းချ၍

“ ငါတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဒူဝါတွေသာ မကဘူး၊ ဒူဝါတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မုန်းဒူဝါကြီးတွေတောင် အစဉ်အဆက် နယ်မြေလုပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ဒူဝါတွေ ရန်ပွဲဖြစ်နေတာ နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးတွေ ရန်တိုက်ပေးလို့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ဒူဝါတွေ မသိဘူးလား၊ နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးတွေ မြောက်ပေးတာနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့က အသိဉာဏ်မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အင်ခွန်နော်က ခေါင်ရည်ကို သောက်ရင်း

“ နယ်စပ်ဒေသဓားပြတွေ ရန်တိုက်ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဒူဝါမှ မရိပ်မိကြဘူး၊ ဒူဝါတွေ ဆီမှာ အလိုလောဘတွေ ဖုံးနေတော့ အမှန်ကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့လို အင်ခွန်နော်က တစ်ယောက်က လူဆိုးတွေနဲ့လုပ်ရပ်ကို သိတယ်ဆိုတာက ငါတို့ရွာက နတ်ဆရာနီပါး တစ်ယောက်ဟာ နယ်စပ်လူဆိုးတွေရဲ့

ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရတယ်။ သူတို့ဟာ ဒူဝါတွေ အချင်းချင်း မတည့်အောင် ရန်တိုက်ပေးတယ်။ ဒူဝါတွေ အားလုံး တိုက်ပွဲဖြစ်တော့မှ သူတို့ ဒီဒေသကို လွယ်လွယ် သိမ်းပိုက်နိုင်မယ်လေ”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်တို့ ဒေသကို အရိုင်းအစိုင်းတွေ လက်ကို ထည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့ဟာ အင်မတန်ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့သူတွေ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေထားတဲ့ ရွှေနဲ့ ရှားပါး ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေကို လုယက်ယူငင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ သားပျို သမီးပျိုတွေကို အနိုင်အထက် ပြုကျင့်တယ်။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် တွန်းလှန်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ အင်ခွန်နော်က အသားကင်ကို ကိုက်ဝါးလိုက်ရင်း

“ သူတို့ကို တွန်းလှန်ဖို့အတွက် ငါတို့ ကချင်တွေ အားလုံး စည်းလုံးညီညွတ်မှ ဖြစ်မယ်။ ကချင်တွေ တင်မကဘူး၊ ရှမ်းနဲ့ အခြားတိုင်းရင်းသားတွေလည်း စည်းလုံးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒူဝါတွေ အချင်းချင်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေရင်း နယ်စပ်ဒေသက လူဆိုးတွေကို မယှဉ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ရွာက နတ်ဆရာ လည်း နယ်စပ်လူဆိုးတွေနဲ့ မပေါင်းချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒူဝါတွေ မစည်းလုံးတဲ့အတွက် လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းနေရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် သူကြီး၏ စကားကြောင့် ဒူဝါများ စည်းလုံးညီညွတ်စေရန် အလွန် အရေးကြီးကြောင်း ရိပ်စားမိသွား၏ ။

ကချင်တိုင်းရင်းသားများ၏ အကျိုးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂါရွာသူကြီးကို ကြည့်၍

“ ဒီနေ့ကစပြီး ဒူဝါအချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားတော့မယ်၊ ဒါမှ ကျုပ်တို့ဒေသကို လူဆိုးတွေ မကျူးကျော်နိုင်မှာ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်္ဂါရွာသူကြီးသည် အင်ခွန်နော်ကို အထင်ကြီးဟန်မရှိဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မင်းလို လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဒူဝါတွေကို စည်းလုံးညီညွတ်အောင် ဘယ်လို လုပ်လို့ရမှာလဲကွ၊ ဒူဝါတွေဟာ ဘယ်သူ့စကားကိုနမှ နားမဝင်ဘူး၊ အလွန်ခေါင်းမာတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီလိုအချိန်မှာ ရန်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ ဒူဝါတွေကြားမှာ လှည့်လည် သွားလာနေဖို့ မသင့်ဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ တော်ကြာ ဒူဝါတွေက တစ်ဖက်ရန်သူလို့ အထင်လွဲပြီး ရန်ပြုတာ ခံရနိုင်တယ်”

ဟု တားဆီးလေ၏။ အင်ခွန်နော်ကမူ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘယ်လို အန္တရာယ်ပဲ ကြုံတွေ့ပါစေ၊ ကျုပ် မမူပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဒေသရဲ့ အကျိုးအတွက် ကျုပ် စွန့်စားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဦးလေးကလည်း အများအကျိုးအတွက် တက်စွမ်းတဲ့ဘဏ်က ကူညီပေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်မှာ ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒူဝါတွေ စည်းလုံး ညီညွတ်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားမယ်”

ဟု ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

သူကြီးကမူ အင်ခွန်နော်ကို အထင်ကြီးဟန်မရှိချေ။

တိဘက်လူထူးဆန်းကြီးနှင့် အတူနေ ထိုင်သော ခေါင်းမာမာ လူငယ်တစ်ဦးဟူ၍ သာ ထင်မြင်၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ အင်ခွန်နော်၊ ကိုယ့်အသက်ကို နှမြောရင် အေးအေးဆေးဆေး နေပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးက မိမိကို အထင်သေးမှန်းသိသဖြင့် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ စားပွဲ၌ စိုက်ကာ

“ကျုပ် ကိုယ်ခံပညာ ကောင်းကောင်း တက်ပါတယ်၊ ကျုပ် ကိုယ်ကျုပ်လည်း ကာကွယ် နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒုဝါတွေ ဆီလှည့်ပြီး စည်းရုံးနိုင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အစွမ်းကို ကြည့်ချင်ရင် ဒီမှာ ကြည့်”

ဟု ပြောကာ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ အိမ်နံရံရှိ တောဝက်စွယ်ကွပ် ဦးထုပ်ကို ပစ် ရန်ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍

“ပြသစရာမလိုပါဘူး မောင်ရင်ရယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ ရပ်ရှည်ကို ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်လို လူမျိုးလဲ ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့အိမ်က အင်လာဒပ်မှာ လူတွေစုံလိမ့်မယ်၊ အင်လာဒပ်မှာ ကျုပ် သမီး သုံးယောက်နဲ့ ရွာက လှပျိုဖြူ မိန်းကလေးတွေ ရှိတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားပြီး အနားယူပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်လာဒပ်ဆိုသည်မှာ ရိုးရာထုံးစံအရ ညအချိန်များတွင် လူပျို အပျိုများ တွေ့ဆုံနိုင်သော နေရာဖြစ်၏။

အင်လာဒပ်တွင် ငယ်ရွယ်သော လူငယ်လူရွယ်များ၊ လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အပျို လူပျိုတို့အတွက် အင်လာဒပ်သည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်အတိဖြစ်၏။

အင်ခွန်နော်သည် အင်လာဒပ်တွင် အပျိုများနှင့်တွေ့ဆုံပြီး

ချစ်စကားပြောရန် ဝါသနာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ် အင်လားဒပ်ကို မသွားချင်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ည ကျုပ် နားခိုမဲ နေရာကိုပဲ ပြပါတော့”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးက အင်ခွန်နော်ကို ရှည်လျားသော အခန်းများကို ခေါ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် အိပ်စက်ရန် နေရာချပေးလေ၏ ။

အင်ခွန်နော်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မအိပ်နိုင်ဘဲ အုပ်ချုပ်သူ ဒူဝါများ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏ ။ ဒူဝါများသည် တိုင်းရင်းသားများကို အုပ်ချုပ်သော အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ ဖြစ်၏ ။

တိုင်းရင်းသားများသည် အုပ်စိုးသူ ဒူဝါများ၏ လယ်ယာများကို ထွန်ယက်ပေးရ၏ ။ ဒူဝါများ၏ အိမ်ရာများကို ဆောက်လုပ်ပေးရ၏ ။ ထိုပြင် ဒူဝါများကို အခွန်အခအမျိုးမျိုးကို ပေးဆက်ရ၏ ။

ထို့ကြောင့် ဒူဝါများကို ပေါင်းစားဒူဝါများဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြ၏ ။

ရွာသားများသည် ဒူဝါများကို အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားများအဖြစ် အလေးအမြတ်ပြုခြင်း မှာ ရိုးရာနတ်ကိုးကွယ်မှုကြောင့် တိုင်းရင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်စေရန် ရိုးရာနတ်များက ကူညီစောင့်မပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏ ။

ရိုးရာနတ်များကို ပူဇော်ပသရန် အုပ်ချုပ်သူ ဒူဝါများကသာ ပြုလုပ်နိုင်၏ ။ ဒူဝါများသည် ရိုးရာနတ်များတွင် အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော မဒိုင်နတ်ကို ပူဇော်ခွင့် ရှိ၏ ။

ရွာတစ်ရွာတွင် အုပ်စိုးသူဒူဝါနှင့် ၎င်း၏ အမျိုးအနွယ်များသည် မြင့်မြတ်သော လူမျိုးများ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏ ။

ထို့ကြောင့် ဒူဝါအမျိုးအနွယ်များသည် အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစာများ ဖြစ်၏

။

ရွာသားများသည် ဒူဝါများကို အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားများ အဖြစ် အလေးအမြတ်ပြုခြင်းမှာ ရိုးရာနတ်ကိုးကွယ်မှုကြောင့် တိုင်းရင်းသားများသည် ၎င်းတို့၏ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ရာသီဥတုကောင်းမွန်စေရန် ရိုးရာနတ်များက ကူညီစောင့်မပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏ ။

ဒူဝါများသည် ရွာသားများဆက်သသော အခွင့်အရေးများကို ခံစား၍ ရွာသားများကို ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်သည်လည်း ရှိ၏ ။

အုပ်ချုပ်သူ ကောင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရွာသားများ ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်သည်လည်း ရှိ၏ ။

ရွာသားများ အခက်အခဲကြုံလျှင် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံလျှင် ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ ကူညီစောင့်မသော ဒူဝါအား ရွာသားများက ကြည်ညိုကြ၏ ။

ထိုကဲ့သို့ အရည်အချင်းရှိသော ဒူဝါများသည် နာမည်ကောင်းနှင့် ကျော်ကြား၏ ။ ရွာသူ ရွာသားများကို မတရားဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်သော ဒူဝါများသည် ရွာသားများ၏ မုန်းတီးခြင်းကို ခံရ၏ ။

ရွာသူရွာသားများသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို မခံနိုင်ကြသောအခါ ဒူဝါများကို တွန်းလှန် ကြ၏ ။ ဒူဝါနှင့် အမျိုးအနွယ်များသည် ရွာသားများ၏ တွန်းလှန်မှုကြောင့် ထိုအရပ်မှ ထွက်ပြေး ရသည်လည်း ရှိ၏ ။

ဒူဝါအမည်ဖျောက်၍ ရွာသားများနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည်လည်း ရှိ၏ ။

ရွာသားများသည် ဒူဝါများကို တော်လှန်ပြီး အများသဘောဆန္ဒအရ ခေါင်းဆောင်သစ်များ ရွေး၏ ။ ထိုခေါင်းဆောင်သည် ရွာသားများကို

ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းမရှိဘဲ ကောင်းစွာ အုပ်ချုပ်၏။

ထိုကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်သော စနစ်ကို ဝှမ်းလောဝှမ်းစ စနစ်ဟု ခေါ်ဆို၏။
အခွင့်ထူးခံ ခူဝါများက ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ခြင်းကို ဝှမ်းလောင် အုပ်ချုပ်ရေးဟု
ခေါ်ကြ၏။

ဝှမ်းလောင်အုပ်ချုပ်ရေးရှိရာ ဒေသများတွင် ခူဝါများသည် သြဇာအာဏာ
အလွန်ရှိ၏။

အင်ခွန်နော်သည် တိုင်းရင်းသား ခူဝါများအကြောင်းကို
တွေးတောနေစဉ် အခန်းဝမှ အသံကြားရ၍ မော့ကြည့်လိုက်ရာ
မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩသွားလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် အထက်အောက် အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး
သူမ၏ လည်တိုင်တွင် လှပသော ပုတီးတစ်လုံးကို ဆွဲထားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် မိန်းမချောလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ မင်း ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေမြန်းလိုက်လေ၏။

မိန်းမချောလေးက အင်ခွန်နော်၏ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်မက သူကြီးရဲ့ သမီးပါ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း
ပျင်းနေမယ်ထင်လို့ အင်လားဒပ် ကိုလာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ် မပျင်းပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ရမှာမို့ စောစော
အိပ်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်္ဂါဂါရွာသူကြီး၏ သမီးက အင်ခွန်နော်ကို လှပသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်၍

“ အင်လားဒပ်ကို ခဏလေးလာပြီးလည်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား၊ ရှင်ဟာ တောင်တန်းပေါ်မှပဲ တစ်သက်လုံး နေထိုင်နေသော အငြီးငွေဘူးလား၊ ရှင် တောင်ပေါ်က တိဘက်ကြီးနဲ့ ဆင်းလာတဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်မမြင်တယ်၊ အဲဒီ ကတည်းက ရှင်ဘဝကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့နေ့ မှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အင်လားဒပ်မှာ တွေ့ဆုံဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးတောမိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းကို ငုံ့၍

“ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားကို ခင်မင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ခရီးဆက်ရမှာမို့ ဒီနေ့ည အိပ်စက်ရတော့မယ်”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးက လက်မလျှော့သေးဘဲ

“ ရှင့်ခရီးက အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် နောက်တစ်ရက်ရွှေ့ လိုက်ပါလား၊ ဒီနေ့ည ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အင်လားဒပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်လေ။ ရှင် အင်လားဒပ်ကို ရောက်ရင် ပျော်ရွှင်သွားမှာပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏ ။ အင်ခွန်နော်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်း၍

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ခရီးက အရေးကြီးတယ်၊ အင်လားဒပ်မှာ အချိန်ကုန်ဖို့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏ ။ အင်ခွန်နော်၏ ငြင်းဆန်မှုကြောင့် မိန်းမချောလေးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍

“ ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ခင်ချင်စိတ်မှမရှိတာ၊ ဘယ်တက်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် မိန်းမလှလေး၏ နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ မိန်းမတွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းက ပျားသကာလို ချိုပြီး ဓားသွားလို
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲလား၊ သူ့ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုတွေကို
တွန်းလှန်ဖို့ ငါ့အတွက် အတော်ခက်ခဲ တာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

တိုင်းရင်းသားတို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအရ အင်လားဒပ်ခေါ်
အပျိုဆောင်များတွင် အပျို၊ လူပျိုများ လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံနိုင်၏။

ထိုသို့ တွေ့ဆုံရင်း အချစ်နယ်ကျွံမိလျှင် သူ၏ ဘဝရည်မှန်းချက်
ပျက်ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အင်လားဒပ်သို့ မသွားဘဲ စိတ်ကို တင်း၍ အိပ်စက်အောင်
ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် သူ၏ အိမ်မက်ထဲသို့ပင် မိန်းမလှလေး ဝင်ရောက်၍
အင်လားဒပ်သို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂါဝါက အင်ခွန်နော် လမ်းခရီးတွင် စားသောက်ရန် ကောက်ညှင်းထုတ်များကို ပေး၍

“ ဒူဝါတွေကို အံတုမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါကောင်လေး၊ မင်းမှာ ဘာအစွမ်း အစမှ မရှိဘူး၊ ဒူဝါတွေကို သွားယှဉ်ရင် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ အင်ခွန်နော်သည် အင်္ဂါ၏ စကားကို မခံချင်ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်မှာ အစွမ်းအစမရှိဘူးဆိုတာ အင်္ဂါ ဘယ်လိုပြောနိုင်လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ မင်းကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မဂျန်ရှယ်ယာဘွန်ကို မရောက်စေချင်လို့ပြောတာ ကောင်လေး၊ ပြောတာ မရရင်တော့ ရှေ့ဆက်တိုးပေတော့၊ မင်းသဘောပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

အင်ခွန်နော်သည် အင်္ဂါ၏ အထင်သေးသော စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“ ကျုပ် မရွန်ရှယ်ယာဘွန်ကို မရောက်နိုင်သေးပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊
ကျုပ်ရဲ့ အစွမ်းအစကို ”

ဟု ပြောရင်း ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော လေးနှင့် မြားတံများကို
လျှင်မြန်စွာ ဖြုတ်၍ အင်္ဂါဝါ၏ အိမ်နံရံကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်ခတ်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူကြီး၏ အိမ်နံရံတွင် မြားတံများ တစ်ချောင်းပြီး
တစ်ချောင်း စွဲထင်ပြီး ဝိုင်းစက်သော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဖြစ်သွားလေ၏။

“ အတော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မြားသမားပါလား၊ ဒီလို
အရည်အချင်းမျိုးရှိရင် ဒူဝါရဲ့ လူတွေကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ မောင်ရင် သူတို့ကို
ပရိယာယ်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်ပေတော့ ”

ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။

အင်ခွန်နော်က ရွာသူကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ခြံဝင်းထဲအု
ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့ လေတော့၏။
